

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 64

39e jaargang

2 maart 1996

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Hof van Justitie	
	HOF VAN JUSTITIE	
96/C 64/01	Arrest van het Hof van 14 december 1995 in zaak C-312/93 (verzoek om een prejudiciële beslissing van het Hof van Beroep te Brussel): Peterbroeck, Van Campenhout & Cie. GCV tegen Belgische Staat (Bevoegdheid van de nationale rechter om ambtshalve de verenigbaarheid van het nationale recht met het Gemeenschapsrecht te beoordelen)	1
96/C 64/02	Arrest van het Hof van 14 december 1995 in zaak C-317/93 (verzoek van het Sozialgericht Hannover (Duitsland) om een prejudiciële beslissing): I. Nolte tegen Landesversicherungsanstalt Hannover (Gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid — Artikel 4, lid 1, van Richtlijn 79/7/EEG — Uitsluiting van personen met een beperkt dienstverband van de verplichte arbeidsongeschiktheids- en ouderdomsverzekering)	1
96/C 64/03	Arrest van het Hof van 14 december 1995 in zaak C-387/93 (verzoek van de Pretura circondariale di Genova om een prejudiciële beslissing): strafzaak tegen G. D. Banchemo (Artikelen 5, 30, 37, 85, 86, 90, 92 en 95 van het EEG-Verdrag)	2
96/C 64/04	Arrest van het Hof van 14 december 1995 in zaak C-444/93 (verzoek om prejudiciële beslissing van het Sozialgericht Speyer): U. Megner, H. Scheffel tegen Innungskrankenkasse Vorderpfalz, thans Innungskrankenkasse Rheinhessen-Pfalz (Gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid — artikel 4, lid 1, van Richtlijn 79/7/EEG — Beperkte en korte dienstverbanden — Uitsluiting van verplichte pensioen- en ziekteverzekering en van de verplichting bijdragen te betalen aan de werkloosheidsverzekering)	2
96/C 64/05	Arrest van het Hof (Vijfde Kamer) van 14 december 1995 in zaak C-132/94: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland (Niet-nakoming — Richtlijn 90/675/EEG — Veterinaire controles — Niet-omzetting)	3

96/C 64/06	Arrest van het Hof (Vijfde Kamer) van 14 december 1995 in zaak C-138/94: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland (Niet-nakoming — Richtlijn 91/496/EEG — Veterinaire controles — Niet-omzetting)	3
96/C 64/07	Arrest van het Hof (Vijfde Kamer) van 14 december 1995 in zaak C-161/94: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland (Niet-nakoming — Richtlijn 90/425/EEG — Veterinaire controles — Niet-omzetting)	4
96/C 64/08	Arrest van het Hof van 14 december 1995 in de gevoegde zaken C-163/94, C-165/94 en C-250/94 (verzoeken van de Juzgado Central de lo Penal de la Audiencia Nacional om een prejudiciële beslissing): strafzaken tegen L. E. Sanz de Lera e.a. (Kapitaalverkeer — Derde land — Nationale vergunning voor uitvoer van bankbiljetten)	4
96/C 64/09	Arrest van het Hof van 14 december 1995 in zaak C-267/94: Franse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Afvallen van zetmeelfabrieken — Corn gluten feed — Douane-indeling)	5
96/C 64/10	Arrest van het Hof (Vijfde Kamer) van 14 december 1995 in zaak C-16/95: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje (Niet-betwiste niet-nakoming — Vertraging bij teruggaaf van BTW aan niet in binnenland gevestigde belastingplichtigen)	5
96/C 64/11	Arrest van het Hof (Vijfde Kamer) van 14 december 1995 in zaak C-17/95: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek (Niet-nakoming — Richtlijnen 91/67/EEG, 91/628/EEG en 92/35/EEG — Niet-omzetting)	6
96/C 64/12	Arrest van het Hof van 15 december 1995 in zaak C-415/93 (verzoek van het Hof van Beroep te Luik om een prejudiciële beslissing): VZW Koninklijke Belgische Voetbalbond tegen J.-M. Bosman e.a. (Vrij verkeer van werknemers — Mededingingsregels voor ondernemingen — Beroepsvoetballers — Regelingen van sportverenigingen betreffende transfer van spelers, waarbij nieuwe club verplicht wordt vergoeding te betalen aan vorige — Beperking van aantal onderdanen van andere Lid-Staten die in competitiewedstrijden als speler kunnen worden opgesteld)	6
96/C 64/13	Beschikking van het Hof (Eerste Kamer) van 14 december 1995 in zaak C-173/95 P, A. Hogan tegen Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (Kennelijk niet-ontvankelijke en kennelijk ongegronde hogere voorziening)	7
96/C 64/14	Advies 3/94 van het Hof van 13 december 1995 (GATT — WTO — Framework Agreement on Bananas)	7
96/C 64/15	Zaak C-396/95: Beroep, op 18 december 1995 ingesteld door Bondsrepubliek Duitsland tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	7
96/C 64/16	Zaak C-403/95 P: Hogere voorziening, op 27 december 1995 ingesteld door D. Obst tegen het arrest, op 19 december 1995 in zaak T-562/93 tussen D. Obst en Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede Kamer)	8

96/C 64/17	Zaak C-4/96: Verzoek van de High Court of Justice in Northern Ireland, Queen's Bench Division, bij beschikking van 13 oktober 1995 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Northern Ireland Fish Producers' Organisation Ltd e.a. en het Ministerie voor Landbouw van Noord-Ierland	8
96/C 64/18	Zaken C-6/96 en C-7/96: Verzoeken van de Pretura Circondariale di Roma — Sezione distaccata di Tivoli — van 22 november 1995 om een prejudiciële beslissing in de aldaar dienende strafzaken tegen S. Gallotti en F. Palermo	9
96/C 64/19	Zaak C-8/96: Verzoek van het Tribunal de Grande Instance de Tours (Eerste Kamer) van 4 januari 1996 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen SA Locamion en Directeur des Services Fiscaux d'Indre et Loire	9
96/C 64/20	Zaak C-10/96: Verzoek van Raad van State, afdeling administratie, van 10 november 1995 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1. VZW Koninklijk Belgisch verbond voor bescherming van de vogels, 2. Asbl Société d'études ornithologiques AVES en het Waalse Gewest — Interveniente: Asbl Fédération royale ornithologique belge	9
96/C 64/21	Zaak C-13/96: Verzoek om een prejudiciële beslissing bij arrest van de Belgische Raad van State van 4 december 1995, in het geding tussen Bic Benelux SA en de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Financiën	10
96/C 64/22	Zaak C-14/96: Verzoek van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 16 januari 1996 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen P. Denuit (burgerlijke partij: Belgische Staat, in de persoon van de Vice-Eerste Minister en Minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven en de Minister van Wetenschapsbeleid)	10
96/C 64/23	Zaak C-15/96: Verzoek van het Arbeitsgericht Hamburg van 1 december 1995 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen K. Schöning-Kougebetopoulou en Freie und Hansestadt Hamburg	10
96/C 64/24	Zaak C-16/96: Verzoek van het Bundessozialgericht van 29 november 1995 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen K. Mille-Wilsmann en Land Nordrhein-Westfalen	11
GERECHT VAN EERSTE AANLEG		
96/C 64/25	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 16 januari 1996 in zaak T-108/94: E. Candiote tegen Raad van de Europese Unie (Prijsvraag voor kunstenaars — Reglement voor prijsvraag — Wettigheid van selectieprocedure — Bevoegdheid van selectiecomité)	11
96/C 64/26	Beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 14 december 1995 in zaak T-90/94: E. D. Frederiksen tegen Europees Parlement (Procestaal: Frans)	12
96/C 64/27	Beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 15 december 1995 in zaak T-131/95: N. Progoulis tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Bevestigende handeling — Nieuw en wezenlijk feit — Niet-ontvankelijkheid — Kosten — Nodeloze kosten)	12

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
96/C 64/28	Beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van 22 december 1995 in zaak T-219/95 R. M.-T. Danielsson en anderen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	12
96/C 64/29	Beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van 21 december 1995 in zaak T-220/95 R: C. Gimenez tegen Comité van de Regio's van de Europese Unie	13
96/C 64/30	Zaak T-212/95: Beroep, op 23 november 1995 ingesteld door Asociación de Fabricantes de Cemento de España (OFICEMEN) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	13
96/C 64/31	Zaak T-221/95: Beroep, op 4 december 1995 ingesteld door Endemol Entertainment Holding BV, Veronica Omroep Organisatie, Compagnie Luxembourgeoise de Télédiffusion SA, NV Verenigd Bezit VNU en RTL4 SA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	14
96/C 64/32	Zaak T-222/95: Beroep, op 5 december 1995 ingesteld door A. Angelini tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	15
96/C 64/33	Zaak T-224/95: Beroep, op 13 december 1995 ingesteld door R. Tremblay, H. Kestenberg en Syndicat des Exploitants de Lieux de Loisirs (SELL) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	15
96/C 64/34	Zaak T-227/95: Beroep, op 15 december 1995 ingesteld door AssiDomän Kraft Products AB en zes andere houtslijpondernemingen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	16
96/C 64/35	Zaak T-228/95: Beroep, op 15 december 1995 ingesteld door S. Lehrfreund Limited tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen	17
96/C 64/36	Zaak T-232/95: Beroep, op 19 december 1995 ingesteld door European Copier Manufacturers (CECOM) tegen Raad van de Europese Unie	18
96/C 64/37	Zaak T-234/95: Beroep, op 21 december 1995 ingesteld door Hamburger Stahlwerke GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	19
96/C 64/38	Zaak T-235/95: Beroep, op 24 december 1995 ingesteld door A. Goldstein tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	19
96/C 64/39	Zaak T-236/95: Beroep, op 27 december 1995 ingesteld door TAT European Airlines tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	20
96/C 64/40	Zaak T-238/95: Beroep, op 22 december 1995 ingesteld door F. Mongelli tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	21
96/C 64/41	Zaak T-239/95: Beroep, op 22 december 1995 ingesteld door A. Castagnoli tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	22
96/C 64/42	Zaak T-240/95: Beroep, op 22 december 1995 ingesteld door E. Capuano tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	22

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
96/C 64/43	Zaak T-241/95: Beroep, op 22 december 1995 ingesteld door V. Sadini tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	22
96/C 64/44	Zaak T-242/95: Beroep, op 22 december 1995 ingesteld door L. Tinelli tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	23
96/C 64/45	Zaak T-1/96: Beroep, op 2 januari 1996 ingesteld door de burgerlijke maatschappij B. Böcker-Lensing en L. Schulze-Beiering tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen	23
96/C 64/46	Zaak T-2/96: Beroep, op 3 januari 1996 ingesteld door Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	23
96/C 64/47	Zaak T-3/96: Beroep, op 10 januari 1996 ingesteld door R. Haas en vier andere verzoekers tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	24
96/C 64/48	Doorhaling van zaak T-276/94	25
96/C 64/49	Doorhaling van zaak T-84/95	25
96/C 64/50	Doorhaling van zaak T-138/95	25
96/C 64/51	Doorhaling van zaak T-213/95 R	25

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

van 14 december 1995

in zaak C-312/93 (verzoek om een prejudiciële beslissing van het Hof van Beroep te Brussel): Peterbroeck, Van Campenhout & Cie. GCV tegen Belgische Staat⁽¹⁾

(Bevoegdheid van de nationale rechter om ambtshalve de verenigbaarheid van het nationale recht met het Gemeenschapsrecht te beoordelen)

(96/C 64/01)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve tekst verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-312/93, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van het Hof van Beroep te Brussel, in het aldaar aanhangig geding tussen Peterbroeck, Van Campenhout & Cie. GCV tegen Belgische Staat, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van het Gemeenschapsrecht betreffende de bevoegdheid van de nationale rechter om ambtshalve de verenigbaarheid van het nationale recht met het Gemeenschapsrecht te beoordelen, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, C. N. Kakouris, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet en G. Hirsch, kamerpresidenten, G. F. Mancini (rapporteur), F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J. L. Murray, P. Jann en H. Ragnemalm, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffiers: R. Grass, griffier, en H. A. Rühl, hoofd-administrateur, op 14 december 1995 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Het Gemeenschapsrecht verzet zich tegen de toepassing van een nationale procesregel die, in omstandigheden als die van de in het hoofdgeding bedoelde procedure, de in het kader van zijn bevoegdheid geadieerde nationale rechter verbiedt ambtshalve de verenigbaarheid te onderzoeken van een handeling van nationaal recht met een Gemeenschapsbepaling, wanneer niet binnen een bepaalde termijn door de

justitiabele een beroep op laatstbedoelde bepaling is gedaan.

⁽¹⁾ PB nr. C 189 van 13. 7. 1993.

ARREST VAN HET HOF

van 14 december 1995

in zaak C-317/93 (verzoek van het Sozialgericht Hannover (Duitsland) om een prejudiciële beslissing): I. Nolte tegen Landesversicherungsanstalt Hannover⁽¹⁾

(Gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid — Artikel 4, lid 1, van Richtlijn 79/7/EEG — Uitsluiting van personen met een beperkt dienstverband van de verplichte arbeidsongeschiktheids- en ouderdomsverzekering)

(96/C 64/02)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve tekst verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C 317/93, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van het Sozialgericht Hannover (Duitsland) in het aldaar aanhangig geding tussen I. Nolte en Landesversicherungsanstalt Hannover, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 4, lid 1, van Richtlijn 79/7/EEG van de Raad van 19 december 1978 betreffende de geleidelijke tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid (PB 1979, L 6, blz. 24), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, C. N., Kakouris (rapporteur), D. A. O. Edward en G. Hirsch, kamerpresidenten F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm en L. Sevón, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: D. Loutermann-Hubeau hoofdadministrateur, op 14 december 1995 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 4, lid 1, van Richtlijn 79/7/EEG van de Raad van 19 december 1978 betreffende de geleidelijke tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid, moet aldus worden uitgelegd, dat het zich niet verzet tegen een nationale regeling die dienstverbanden waarbij in de regel minder dan vijftien uur wordt gewerkt en waarvoor een salaris wordt ontvangen dat niet hoger is dan een zevende van het referentiemaandloon, uitsluit van het wettelijk stelsel van pensioenverzekering, ook al worden aanmerkelijk meer vrouwen dan mannen door deze regeling getroffen, wanneer de nationale wetgever er in redelijkheid van kon uitgaan, dat de betrokken nationale regeling noodzakelijk was ter verwezenlijking van een doelstelling van sociaal beleid, die niets van doen heeft met discriminatie op grond van geslacht.

(¹) PB nr. C 205 van 29. 7. 1993.

ARREST VAN HET HOF

van 14 december 1995

in zaak C-387/93 (verzoek van de Pretura circondariale di Genova om een prejudiciële beslissing): strafzaak tegen G. D. Banchemo (¹)

(Artikelen 5, 30, 37, 85, 86, 90, 92 en 95 van het EEG-Verdrag)

(96/C 64/03)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve tekst verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-387/93, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag van de Pretura circondariale di Genova (Italië), in de aldaar dienende strafzaak tegen G. D. Banchemo, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 5, 30, 37, 85, 86, 90, 92 en 95 van het EEG-Verdrag, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, D. A. O. Edward, J.-P. Pissochet (rapporteur) en G. Hirsch, kamerpresidenten, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J. L. Murray en P. Jann, rechters; advocaat-generaal: M. B. Elmer; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 14 december 1995 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Artikel 37 van het EEG-Verdrag is niet relevant met betrekking tot een nationale wettelijke regeling als de Italiaanse, die de detailverkoop van tabaksfabrikaten voorbehoudt aan wederverkopers die daartoe door de overheid zijn gemachtigd, zolang de overheid niet ingrijpt in de keuze van de leveranciers door de detailhandelaren.
2. Een nationale wettelijke regeling als de Italiaanse, die de detailverkoop van tabaksfabrikaten van elke herkomst aan daartoe gemachtigde wederverkopers voorbehoudt, doch de toegang van produkten uit andere Lid-Staten tot de nationale markt daardoor niet meer belemmert of

moeilijker maakt dan de toegang van nationale produkten tot het distributienet, valt niet binnen de werkingssfeer van artikel 30 van het EEG-Verdrag.

3. De artikelen 5, 90 en 86 van het EEG-Verdrag verzetten er zich niet tegen, dat een nationale wettelijke regeling als de Italiaanse de detailverkoop van tabaksfabrikaten voorbehoudt aan door de overheid gemachtigde wederverkopers.
4. Artikel 30 van het EEG-Verdrag verzet er zich niet tegen, dat een nationale wettelijke regeling als de Italiaanse het illegale bezit, door een verbruiker, van tabaksfabrikaten van herkomst uit andere Lid-Staten, waarvoor niet de met het Gemeenschapsrecht conforme accijns is betaald, als smokkel strafbaar stelt, terwijl de detailverkoop van deze produkten evenals die verkoop van soortgelijke nationale produkten aan door de overheid gemachtigde wederverkopers is voorbehouden.

(¹) PB nr. C 256 van 21. 9. 1993.

ARREST VAN HET HOF

van 14 december 1995

in zaak C-444/93 (verzoek om prejudiciële beslissing van het Sozialgericht Speyer): U. Megner, H. Scheffel tegen Innungskrankenkasse Vorderpfalz, thans Innungskrankenkasse Rheinhessen-Pfalz (¹)

(Gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid — artikel 4, lid 1, van Richtlijn 79/7/EEG — Beperkte en korte dienstverbanden — Uitsluiting van verplichte pensioen- en ziekteverzekering en van de verplichting bijdragen te betalen aan de werkloosheidsverzekering)

(96/C 64/04)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve tekst verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-444/93, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag van het Sozialgericht Speyer (Duitsland), in het aldaar aanhangig geding tussen U. Megner, H. Scheffel en Innungskrankenkasse Vorderpfalz, thans Innungskrankenkasse Rheinhessen-Pfalz, ondersteund door Landesversicherungsanstalt Rheinland-Pfalz, Bundesanstalt für Arbeit, Firma G. F. Hehl & Co., om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 4, lid 1, van Richtlijn 79/7/EEG van de Raad van 19 december 1978 betreffende de geleidelijke tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid (PB 1979, L 6, blz. 24), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, C. N. Kakouris (rapporteur), D. A. O. Edward en G. Hirsch, kamerpresidenten, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm en L. Sevón, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: D. Louterman-Hubeau, hoofdadministrateur, op 14 december 1995 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 4, lid 1, van Richtlijn 79/7/EEG van de Raad van 19 december 1978 betreffende de geleidelijke tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid, moet aldus worden uitgelegd, dat een nationale regeling die werkzaamheden die in de regel minder dan vijftien uur per week worden uitgeoefend en waarvoor in de regel een arbeidsloon van maximaal een zevende van het referentiemaandloon wordt ontvangen, uitsluit van de verplichte verzekering uit hoofde van de wettelijke ziektekosten- en pensioenverzekeringssystemen, alsmede een nationale regeling die werkzaamheden die wegens hun aard in de regel minder dan achttien uur per week worden uitgeoefend of waarvan de duur vooraf bij arbeidsovereenkomst is beperkt, uitsluit van de verplichte premiebetaling uit hoofde van de wettelijke werkloosheidsverzekering, geen discriminatie op grond van geslacht opleveren, ook al worden aanmerkelijk meer vrouwen dan mannen door deze regeling getroffen, wanneer de wetgever er in redelijkheid van kon uitgaan, dat de betrokken wettelijke regeling noodzakelijk was ter verwezenlijking van een doelstelling van sociaal beleid, die niets van doen heeft met discriminatie op grond van geslacht.

(¹) PB nr. C 1 van 4. 1. 1994.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde Kamer)

van 14 december 1995

in zaak C-132/94: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland (¹)

(Niet-nakoming — Richtlijn 90/675/EEG — Veterinaire controles — Niet-omzetting)

(96/C 64/05)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve tekst verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-132/94, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: J. L. Iglesias Buhigues en J. Macdonald Flett) tegen Ierland (gemachtigde: M. A. Buckley), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat Ierland, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te doen treden en/of onverwijld aan de Commissie mee te delen, die nodig zijn om te voldoen aan Richtlijn 90/675/EEG van de Raad van 10 december 1990 tot vaststelling van de beginselen voor de organisatie van de veterinaire controles voor produkten uit derde landen die in de Gemeenschap worden binnengebracht (PB 1990, L 373, blz. 1), de krachtens genoemde richtlijn, inzonderheid artikel 32, en het EG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Vijfde Kamer), samengesteld als volgt: D. A. O. Edward (rapporteur), kamerpresident, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, L. Sevón en M. Wathelet, rechters; advocaat-generaal: C. O.

Lenz; griffier: R. Grass, op 14 december 1995 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Door niet alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te doen treden die nodig zijn om te voldoen aan Richtlijn 90/675/EEG van de Raad van 10 december 1990 tot vaststelling van de beginselen voor de organisatie van de veterinaire controles voor produkten uit derde landen die in de Gemeenschap worden binnengebracht, is Ierland de krachtens artikel 32, lid 1, eerste alinea, van die richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.

2. Ierland wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB nr. C 174 van 25. 6. 1994.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde Kamer)

van 14 december 1995

in zaak C-138/94: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland (¹)

(Niet-nakoming — Richtlijn 91/496/EEG — Veterinaire controles — Niet-omzetting)

(96/C 64/06)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve tekst verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-138/94, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden J. L. Iglesias Buhigues en J. Macdonald Flett) tegen Ierland (gemachtigde: M. A. Buckley), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat Ierland, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te doen treden en/of onverwijld aan de Commissie mee te delen, die nodig zijn om te voldoen aan Richtlijn 91/496/EEG van de Raad van 15 juli 1991 tot vaststelling van de beginselen voor de organisatie van de veterinaire controles voor dieren uit derde landen die in de Gemeenschap worden binnengebracht en tot wijziging van de Richtlijnen 89/662/EEG, 90/425/EEG en 90/675/EEG (PB 1991, L 268, blz. 56), de krachtens genoemde richtlijn, inzonderheid artikel 30, en het EG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Vijfde Kamer), samengesteld als volgt: D. A. O. Edward (rapporteur), kamerpresident, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, L. Sevón en M. Wathelet, rechters; advocaat-generaal: C. O. Lenz; griffier: R. Grass, op 14 december 1995 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Door niet alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te doen treden die nodig zijn om te voldoen aan Richtlijn 91/496/EEG van de Raad van 15 juli 1991 tot vaststelling van de beginselen voor de

organisatie van de veterinaire controles voor dieren uit derde landen die in de Gemeenschap worden binnengebracht en tot wijziging van de Richtlijnen 89/662/EEG, 90/425/EEG en 90/675/EEG, is Ierland de krachtens artikel 30, lid 1, van die richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.

2. Ierland wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB nr. C 174 van 25. 6. 1994.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde Kamer)

van 14 december 1995

in zaak C-161/94: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland (¹)

(Niet-nakoming — Richtlijn 90/425/EEG — Veterinaire controles — Niet-omzetting)

(96/C 64/07)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-161/94, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: J. L. Iglesias Buhigues en J. Macdonald Flett) tegen Ierland (gemachtigde: M. A. Buckley), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat Ierland, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te doen treden die nodig zijn om te voldoen aan Richtlijn 90/425/EEG van de Raad van 26 juni 1990 inzake veterinaire en zoötechnische controles in het intracommunautaire handelsverkeer in bepaalde levende dieren en produkten in het vooruitzicht van de totstandbrenging van de interne markt (PB 1990, L 224, blz. 29), de krachtens genoemde richtlijn, inzonderheid artikel 26, en het EG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Vijfde Kamer), samengesteld als volgt: D. A. O. Edward (rapporteur), kamerpresident, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, L. Sevón en M. Wathelet, rechters; advocaat-generaal: C. O. Lenz; griffier: R. Grass, op 14 december 1995 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Door niet alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te doen treden die nodig zijn om te voldoen aan Richtlijn 90/425/EEG van de Raad van 26 juni 1990 inzake veterinaire en zoötechnische controles in het intracommunautaire handelsverkeer in bepaalde levende dieren en produkten in het vooruit-

zicht van de totstandbrenging van de interne markt, is Ierland de krachtens artikel 26 van die richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.

2. Ierland wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB nr. C 202 van 23. 7. 1994.

ARREST VAN HET HOF

van 14 december 1995

in de gevoegde zaken C-163/94, C-165/94 en C-250/94 (verzoeken van de Juzgado Central de lo Penal de la Audiencia Nacional om een prejudiciële beslissing): strafzaken tegen L. E. Sanz de Lera e.a. (¹)

(Kapitaalverkeer — Derde land — Nationale vergunning voor uitvoer van bankbiljetten)

(96/C 64/08)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In de gevoegde zaken C 163/94, C-165/94 en C-250/94, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag van de Juzgado Central de lo Penal de la Audiencia Nacional (Spanje), in de aldaar dienende strafzaken tegen L. E. Sanz de Lera, R. Díaz Jiménez en F. Kapanoglu, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 73 B, 73 C, lid 1, en 73 D, lid 1, onder b), van het EG-Verdrag, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, C. N. Kakouris en G. Hirsch, kamerpresidenten, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, P. J. G. Kapteyn (rapporteur), C. Gulmann, J. L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm en L. Sevón, rechters; advocaat-generaal: G. Tesaro; griffier: D. Louterman-Hubeau, hoofdadministrateur, op 14 december 1995 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. De artikelen 73 B, lid 1, en 73 D, lid 1, onder b), van het Verdrag verzetten zich tegen een nationale regeling die voor de uitvoer van geldstukken, bankbiljetten of cheques aan toonder in de regel een voorafgaande vergunning vereist, maar staan daarentegen niet eraan in de weg, dat voor een dergelijke verrichting een voorafgaande aangifte wordt vereist. Een dergelijke regeling valt niet onder artikel 73 C, lid 1, van het Verdrag.

2. De bepalingen van artikel 73 B, lid 1, junctis de artikelen 73 C en 73 D, lid 1, onder b), van het Verdrag kunnen voor de nationale rechter worden ingeroepen en

kunnen tot gevolg hebben, dat de daarmee strijdige nationale bepalingen buiten toepassing worden gelaten.

⁽¹⁾ PB nr. C 218 van 6. 8. 1994.
PB nr. C 304 van 29. 10. 1994.

ARREST VAN HET HOF

van 14 december 1995

in zaak C-267/94: Franse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen⁽¹⁾

(Afvalfen van zetmeelfabrieken — Corn gluten feed — Douane-indeling)

(96/C 64/09)

(Proceftaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve tekst verfcijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C 267/94, Franse Republiek (gemachtigden: C. de Salins en J.-L. Falconi) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: F. de Sousa Fialho en J.-F. Pasquier), betreffende een beroep tot nietigverklaring van Verordening (EG) nr. 1641/94 van de Commissie van 6 juli 1994 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad met betrekking tot de tarief- en statistieknotomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (PB 1994, L 172, blz. 12), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, C. N. Kakouris en G. Hirsch, kamerpresidenten, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, P. J. G. Kapteyn (rapporteur), C. Gulmann, J. L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm en L. Sevón, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 14 december 1995 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Verklaart Verordening (EG) nr. 1641/94 van de Commissie van 6 juli 1994 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad met betrekking tot de tarief- en statistieknotomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief nietig, voor zover daarin wordt bepaald dat de afvalfen, verkregen bij de vervaardiging van maïszetmeel, resten van het zeven van maïs, gebruikt voor de vervaardiging van maïszetmeel door middel van de natte methode, tot een hoeveelheid van niet meer dan 15 gewichtspercenten, alsmede resten van het zwelwater, gebruikt voor de vervaardiging van alcohol of van andere produkten uit zetmeel, kunnen bevatten.

2. Verwijst de Commissie in de kosten.

⁽¹⁾ PB nr. C 316 van 12. 11. 1994.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde Kamer)

van 14 december 1995

in zaak C-16/95: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje⁽¹⁾

(Niet-betwiste niet-nakoming — Vertraging bij teruggaaf van BTW aan niet in binnenland gevestigde belastingplichtigen)

(96/C 64/10)

(Proceftaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve tekst verfcijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-16/95, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: B. Rodríguez Galindo en E. Traversa) tegen Koninkrijk Spanje (gemachtigden: A. Navarro González en M. Bravo-Ferrer Delgado), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door de termijn van zes maanden voor de teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet in het binnenland gevestigde belastingplichtigen, voorzien in artikel 7, lid 4, van de Achtste Richtlijn (79/1072/EEG) van de Raad van 6 december 1979 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting — Regeling voor de teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet in het binnenland gevestigde belastingplichtigen (PB 1979, L 331, blz. 11), niet in acht te nemen en de in artikel 5 van het EG-Verdrag voorziene samenwerkingsplicht van de Lid-Staten te verzuimen, de krachtens het EG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Vijfde Kamer), samengesteld als volgt: D. A. O. Edward, kamerpresident, J.-P. Puissechet, J. C. Moitinho de Almeida, P. Jann (rapporteur) en M. Wathelet, rechters; advocaat-generaal: N. Fennelly; griffier: R. Grass, op 14 december 1995 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Door de termijn van zes maanden voor de teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet in het binnenland gevestigde belastingplichtigen niet in acht te nemen, is het Koninkrijk Spanje de verplichtingen niet nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 7, lid 4, van de Achtste Richtlijn (79/1072/EEG) van de Raad van 6 september 1979 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting — Regeling voor de teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet in het binnenland gevestigde belastingplichtigen.

2. Het Koninkrijk Spanje wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB nr. C 54 van 4. 3. 1995.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde Kamer)

van 14 december 1995

in zaak C-17/95: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek⁽¹⁾*(Niet-nakoming — Richtlijnen 91/67/EEG, 91/628/EEG en 92/35/EEG — Niet-omzetting)*

(96/C 64/11)

*(Procestaal: Frans)**(Voorlopige vertaling; de definitieve tekst verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)*

In zaak C 17/95, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde G. Rozet) tegen Franse Republiek (gemachtigden: E. Belliard en J.-L. Falconi), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet binnen de gestelde termijn de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen en mee te delen welke nodig zijn om te voldoen aan Richtlijn 91/67/EEG van de Raad van 28 januari 1991 inzake veterinairerechtelijke voorschriften voor het in de handel brengen van aquicultuurdieren en aquicultuurprodukten (PB 1991, L 46, blz. 1), Richtlijn 91/628/EEG van de Raad van 19 november 1991 inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer en tot wijziging van de Richtlijnen 90/425/EEG en 91/496/EEG (PB 1991, L 340, blz. 17), alsmede Richtlijn 92/35/EEG van de Raad van 29 april 1992 tot vaststelling van controlevoorschriften en van maatregelen ter bestrijding van paardepest (PB 1992, L 157, blz. 19), de krachtens het EG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Vijfde Kamer), samengesteld als volgt: D. A. O. Edward, kamerpresident, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann (rapporteur), P. Jann en L. Sevón, rechters; advocaat-generaal: A. La Pergola; griffier: R. Grass, op 14 december 1995 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Door niet binnen de gestelde termijn de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen om te voldoen aan

— Richtlijn 91/628/EEG van de Raad van 19 november 1991 inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer en tot wijziging van de Richtlijnen 90/425/EEG en 91/496/EEG,

en

— Richtlijn 92/35/EEG van de Raad van 29 april 1992 tot vaststelling van controlevoorschriften en van maatregelen ter bestrijding van paardepest,

is de Franse Republiek de krachtens artikel 21, lid 1, van Richtlijn 91/628/EEG en artikel 20, lid 1, van Richtlijn 92/35/EEG op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.

2. De Franse Republiek wordt verwezen in de kosten van de procedure.

⁽¹⁾ PB nr. C 54 van 4. 3. 1995.

ARREST VAN HET HOF

van 15 december 1995

in zaak C-415/93 (verzoek van het Hof van Beroep te Luik om een prejudiciële beslissing): VZW Koninklijke Belgische Voetbalbond tegen J.-M. Bosman e.a.⁽¹⁾

(Vrij verkeer van werknemers — Mededingingsregels voor ondernemingen — Beroepsvoetballers — Regelingen van sportverenigingen betreffende transfer van spelers, waarbij nieuwe club verplicht wordt vergoeding te betalen aan vorige — Beperking van aantal onderdanen van andere Lid-Staten die in competitiewedstrijden als speler kunnen worden opgesteld)

(96/C 64/12)

*(Procestaal: Frans)**(Voorlopige vertaling; de definitieve tekst verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)*

In zaak C-415/93, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van het Hof van Beroep te Luik (België), in de aldaar aanhangige gedingen tussen VZW Koninklijke Belgische Voetbalbond en J.-M. Bosman, tussen Royal Club Liégeois SA en J.-M. Bosman, SA d'économie mixte sportive de l'union sportive du littoral de Dunkerque, VZW Koninklijke Belgische Voetbalbond Union des associations européennes de football (UEFA), en tussen Union des associations européennes de football (UEFA) en J.-M. Bosman, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 48, 85 en 86 van het EEG-Verdrag, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, C. N. Kakouris, D. A. O. Edward, G. Hirsch, kamerpresidenten, G. F. Mancini (rapporteur), J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J. L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm, rechters; advocaat-generaal: C. O. Lenz; griffier: R. Grass, griffier, en D. Louterman-Hubeau, hoofdadministrateur, op 15 december 1995 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Artikel 48 van het EEG-Verdrag verzet zich tegen de toepassing van door sportverenigingen vastgestelde regels, volgens welke een beroepsvoetballer die onderdaan is van een Lid-Staat, bij het verstrijken van het contract dat hem aan een club bindt, door een club van een andere Lid-Staat slechts in dienst kan worden genomen, indien deze club aan de club van herkomst een transfer-, opleidings- of promotievergoeding heeft betaald.
2. Artikel 48 van het EEG-Verdrag verzet zich tegen de toepassing van door sportverenigingen vastgestelde

regels, volgens welke de voetbalclubs voor de door hen georganiseerde competitiewedstrijden slechts een beperkt aantal beroepsspelers mogen opstellen die onderdaan zijn van een andere Lid-Staat.

3. *Op de rechtstreekse werking van artikel 48 van het Verdrag kan geen beroep worden gedaan tot staving van vorderingen ter zake van een transfer-, opleidings- of promotievergoeding die op de datum van het onderhavige arrest reeds is betaald of nog is verschuldigd ter uitvoering van een vóór die datum ontstane verbintenis, behalve door de justitiabelen die vóór die datum een beroep in rechte hebben ingesteld of een naar nationaal recht daarmee gelijk te stellen bezwaarschrift hebben ingediend.*

⁽¹⁾ PB nr. C 312 van 18. 11. 1993.

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Eerste Kamer)

van 14 december 1995

in zaak C-173/95 P, A. Hogan tegen Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(Kennelijk niet-ontvankelijke en kennelijk ongegronde hogere voorziening)

(96/C 64/13)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve tekst verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C 173/95 P, A. Hogan, ambtenaar van het Europees Parlement, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door G. Lattanzi, advocaat te Massa-Carrara, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, Rue Godchaux 33, betreffende hogere voorziening tegen het op 29 maart 1995 door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) in zaak T-497/93 gewezen arrest tussen Hogan en Hof van Justitie (Jurisprud. 1995, II-703), en strekkende tot vernietiging van dit arrest, andere partij bij de procedure: Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, (gemachtigden: L. Maggioni en N. Lierow), heeft het Hof (Eerste Kamer), samengesteld als volgt: D. A. O. Edward, kamerpresident, P. Jann (rapporteur) en M. Wathelet, rechters; advocaat-generaal: A. La Pergola; griffier: E. Grass, op 14 december 1995 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *De hogere voorziening wordt afgewezen.*
2. *Requirante wordt in de kosten verwezen.*

⁽¹⁾ PB nr. C 208 van 12. 8. 1995.

ADVIES 3/94 VAN HET HOF

van 13 december 1995 ⁽¹⁾

(GATT — WTO — Framework Agreement on Bananas)
(96/C 64/14)

Bij een krachtens artikel 228, lid 6, van het EG-Verdrag ingediend verzoek heeft de Bondsrepubliek Duitsland het Hof verzocht om een advies over de verenigbaarheid met het Verdrag van het Framework Agreement on Bananas (raamovereenkomst inzake bananen) tussen de Europese Gemeenschap en Colombia, Costa Rica, Nicaragua en Venezuela en heeft het Hof de volgende vragen gesteld:

- a) Is over het door de Commissie op 28 en 29 maart 1994 ondertekende Framework Agreement on Bananas formeelrechtelijk regelmatig onderhandeld, dat wil zeggen:
 - op basis van een toereikend onderhandelingsmandaat van de Raad, en
 - met inachtneming van de door de Raad voor de onderhandelingen vastgestelde onderhandelingsrichtsnoeren?
- b) Is het Framework Agreement on Bananas materieelrechtelijk verenigbaar met de bepalingen van het Verdrag?

Het Hof, samengesteld volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, C. N., Kakouris, D. A. O. Edward en G. Hirsch, kamerpresidenten, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler (rapporteur), J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J. L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm en L. Sevón, rechters, na te hebben gehoord: G. Tesauro, eerste advocaat-generaal, C. O. Lenz, F. G. Jacobs, A. La Pergola, G. Cosmas, P. Léger, M. B. Elmer, N. Fennelly en D. Ruiz-Jarabo Colomer, advocaten-generaal, heeft vastgesteld:

Het verzoek om advies behoeft niet te worden beantwoord.

⁽¹⁾ PB nr. C 275 van 1. 10. 1994.

Beroep, op 18 december 1995 ingesteld door Bondsrepubliek Duitsland tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-396/95)

(96/C 64/15)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 18 december 1995 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Bondsrepubliek Duitsland, vertegenwoordigd door E. Röder, Ministerialrat bij het Bondsministerie van Economische Zaken, als gemachtigde.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- nietig te verklaren de artikelen 1, lid 2, en 2 tot en met 5 van Verordening (EG) nr. 2358/95 van de Commissie van 6 oktober 1995 (PB 1995, L 241, blz. 5);
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak C-23/95⁽¹⁾. Verzoekster stelt bovendien schending van het discriminatieverbod, daar als gevolg van de bestreden regeling, in strijd met de beoogde verwezenlijking van de interne markt, de traditionele verdeling van de bananenmarkt wordt geconsolideerd, wanneer — zoals in casu — de traditionele betrekkingen van bepaalde handelaars met bepaalde producenten worden bevorderd.

⁽¹⁾ PB nr. C 74 van 25. 3. 1995, blz. 6.

Hogere voorziening, op 27 december 1995 ingesteld door D. Obst tegen het arrest, op 19 december 1995 in zaak T-562/93 tussen D. Obst en Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede Kamer)

(Zaak C-403/95 P)

(96/C 64/16)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 27 december 1995 hogere voorziening ingesteld door D. Obst, vertegenwoordigd door L. Mahlberg, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Mortiz, Rue de Schönfels 25 a, Bridel, tegen het arrest, op 19 oktober 1995 in zaak T-562/93 tussen D. Obst en Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede Kamer).

Requirant concludeert dat het den Hove behage:

- het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede Kamer) van 19 oktober 1995 (zaak T-562/93)⁽¹⁾ te vernietigen, voor zover het door hem ingestelde beroep is verworpen en hij in de kosten is verwezen;
- nietig te verklaren het bij brief van 22 maart 1993 meegedeelde besluit van de Commissie houdende afwijzing van zijn sollicitatie naar de betrokken post;
- voor recht te verklaren, dat de afwijzing van zijn sollicitatie naar de betrokken vacature onwettig is;
- voor recht te verklaren, dat de Commissie verplicht is hem alle uit die afwijzing voortvloeiende toekomstige materiële schade te vergoeden;

- hem als vergoeding voor morele schade een ex aequo et bono vast te stellen passend bedrag van minstens 2 000 ecu toe kennen;
- subsidiair, de zaak voor herbehandeling, instructie en arrest terug te verwijzen naar het Gerecht van eerste aanleg;
- de Commissie in alle kosten van de procedure te verwijzen, met inbegrip van die van de eerste procedure en die van de hogere voorziening;
- in dit opzicht subsidiair: de beslissing over de kosten aan te houden.

Middelen en voornaamste argumenten

Schending van het Gemeenschapsrecht: aangezien requirant bij zijn oorspronkelijke vorderingen⁽²⁾ blijft, handhaaft hij de door hem aangevoerde middelen.

⁽¹⁾ PB nr. C 351 van 30. 12. 1995, blz. 11.

⁽²⁾ PB nr. C 338 van 15. 12. 1993, blz. 16.

Verzoek van de High Court of Justice in Northern Ireland, Queen's Bench Division, bij beschikking van 13 oktober 1995 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Northern Ireland Fish Producers' Organisation Ltd e.a. en het Ministerie voor Landbouw van Noord-Ierland

(Zaak C-4/96)

(96/C 64/17)

De High Court of Justice in Northern Ireland, Queen's Bench Division, heeft bij beschikking van 13 oktober 1995, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 11 januari 1996, in het geding tussen Northern Ireland Fish Producers' Organisation Ltd e.a. en het Ministerie voor Landbouw van Noord-Ierland, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Hangt de geldigheid van de toewijzing aan het Verenigd Koninkrijk van zijn kabeljauw- en wijtingquota in zone VIIa krachtens artikel 3 van Verordening (EG) nr. 3362/94 van de Raad van 20 december 1994 inzake de vaststelling van de voor 1995 geldende totaal toegestane vangsten voor bepaalde visbestanden of groepen visbestanden, alsmede de bij de visserij in het kader van de totaal toegestane vangsten in acht te nemen voorschriften⁽¹⁾ af van de vraag, of bijlage VII bij de resolutie van de Raad van 3 november 1976 naar behoren is aangenomen?
2. Indien vraag 1 bevestigend moet worden beantwoord, is bijlage VII dan naar behoren vastgesteld?
3. Is het feit dat bijlage VII een geheim document is, dat niet is bekendgemaakt of anderszins ter beschikking van partijen is gesteld, van invloed op de antwoorden op de vragen 1 of 2?

4. Gelet op al de andere omstandigheden, was de vaststelling van deze quota door de Raad verenigbaar met

i) het gemeenschappelijk visserijbeleid en in het bijzonder met Verordening (EEG) nr. 3760/92⁽¹⁾ van de Raad van 20 december 1992 tot invoering van een communautaire regeling voor de visserij en de aquacultuur;

ii) het evenredigheidsbeginsel?

5. Indien de vaststelling van deze quota bij Verordening (EG) nr. 3362/94 ongeldig is, zijn verzoekers dan gerechtigd schadevergoeding te eisen van verweerder en, zo ja, wat zijn de aansprakelijkheidsvoorwaarden?

⁽¹⁾ PB nr. L 363 van 31. 12. 1993, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 389 van 31. 12. 1992, blz. 1.

Verzoeken van de Pretura Circondariale di Roma — Sezione distaccata di Tivoli — van 22 november 1995 om een prejudiciële beslissing in de aldaar dienende strafzaken tegen S. Gallotti en F. Palermo

(Zaken C-6/96 en C-7/96)

(96/C 64/18)

De Pretura Circondariale di Roma — Sezione distaccata di Tivoli — heeft bij beschikkingen van 22 november 1995, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 11 januari 1996, in de aldaar dienende strafzaken tegen S. Gallotti en F. Palermo, aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen prejudiciële vragen gesteld die identiek zijn aan die in de gevoegde zaken C-58/95 e.a.⁽¹⁾

⁽¹⁾ PB nr. C 119 van 13. 5. 1995, blz. 6.

Verzoek van het Tribunal de Grande Instance de Tours (Eerste Kamer) van 4 januari 1996 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen SA Locamion en Directeur des Services Fiscaux d'Indre et Loire

(Zaak C-8/96)

(96/C 64/19)

Het Tribunal de Grande Instance de Tours (Eerste kamer) heeft bij beschikking van 4 januari 1996, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 15 januari 1996, in het geding tussen SA Locamion en Directeur des Services Fiscaux d'Indre et Loire, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

— Moeten de artikelen 4 en 7 van Richtlijn 69/335/EEG van de Raad van 17 juli 1969⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd, dat deze richtlijn van toepassing is op de overnameverrichtingen omschreven in de artikelen 371 tot en met 372-2 van wet nr. 66.537 van 24 juli 1966 op de handelsvennootschappen?

— Is de heffing door de Franse Staat van een evenredige belasting voor het opmaken van inschrijvingscertificaten na een overnameverrichting verenigbaar met het in artikel 10 van de richtlijn neergelegde verbod en zo neen, valt zij dan onder de bepalingen van artikel 12?

⁽¹⁾ PB nr. L 249 van 3. 10. 1969, blz. 5.

Verzoek van Raad van State, afdeling administratie, van 10 november 1995 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1. VZW Koninklijk Belgisch verbond voor bescherming van de vogels, 2. Asbl Société d'études ornithologiques AVES en het Waalse Gewest — Interveniente: Asbl Fédération royale ornithologique belge

(Zaak C-10/96)

(96/C 64/20)

De Raad van State, afdeling administratie heeft bij arrest, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 17 januari 1996, in het geding tussen 1. VZW Koninklijk Belgisch verbond voor bescherming van de vogels, 2. Asbl. Société d'études ornithologiques AVES en het Waalse Gewest — Interveniente: Asbl Fédération royale ornithologique belge, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Staan de artikelen 5, 9 en 18 van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽¹⁾, een Lid-Staat toe in afnemende mate en gedurende een bepaalde periode rekening te houden met het feit, dat het verbod op het vangen van vogels voor ontspanningsdoeleinden tal van liefhebbers ertoe zou verplichten hun installaties te wijzigen en bepaalde gewoonten op te geven, wanneer die Lid-Staat erkent, dat het kweken mogelijk is, doch om die reden nog niet op grote schaal haalbaar is?

2. Staan de artikelen 5, 9 en 18 van Richtlijn 74/409/EEG een Lid-Staat toe — en zo ja, in welke mate —, de vangst van op het Europese grondgebied natuurlijk in het wild levende vogels open te stellen teneinde de bezwaren te voorkomen van de bloedverwantschap die door teveel endogene kruisingen zou ontstaan bij het kweken van vogels voor ontspanningsdoeleinden?

⁽¹⁾ PB nr. L 103 van 25. 4. 1979, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing bij arrest van de Belgische Raad van State van 4 december 1995, in het geding tussen Bic Benelux SA en de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Financiën

(Zaak C-13/96)

(96/C 64/21)

De Belgische Raad van State heeft bij arrest van 4 december 1995, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 januari 1996, in het geding tussen Bic Benelux SA en de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Financiën, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing.

De volgende prejudiciële vraag wordt door de Raad van State aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen gesteld:

„Zijn de verplichting om op produkten die aan een taks zijn onderworpen omdat zij milieubelastend worden geacht, vóór uitslag voor de verkoop aan de consument een bepaald kenteken aan te brengen en de verplichting om op deze produkten een ander kenteken aan te brengen wanneer zij met vrijstelling van deze taks worden geleverd in het kader van diplomatieke vrijstellingen, „technische specificaties” in de zin van artikel 1, punt 1, van Richtlijn 83/189/EEG van de Raad van 28 maart 1983 betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften⁽¹⁾, gewijzigd bij Richtlijn 88/182/EEG van 22 maart 1988⁽²⁾, of zijn zij „technische voorschriften” in de zin van artikel 1, punt 5, van deze richtlijn?”

⁽¹⁾ PB nr. L 109 van 26. 4. 1983, blz. 8.

⁽²⁾ PB nr. L 81 van 26. 3. 1988, blz. 95.

Verzoek van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 16 januari 1996 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen P. Denuit (burgerlijke partij: Belgische Staat, in de persoon van de Vice-Eerste Minister en Minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven en de Minister van Wetenschapsbeleid)

(Zaak C-14/96)

(96/C 64/22)

De rechtbank van eerste aanleg te Brussel heeft bij vonnis van 16 januari 1996, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 januari 1996, in de strafzaak tegen P. Denuit (burgerlijke partij: Belgische Staat, in de persoon van de Vice-Eerste Minister en Minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven en de Minister van Wetenschapsbeleid), het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Onder welke voorwaarden wordt een televisie-omroeporganisatie geacht, onder de bevoegdheid van een Lid-Staat te vallen in de zin van artikel 2, lid 1, van Richtlijn 89/552/EEG van de Raad⁽¹⁾. In hoeverre is de niet-Europese herkomst van een relatief groot deel van de uitgezonden programma's van belang, indien de

ationale rechter overigens vaststelt dat de betrokken organisatie haar zetel op het grondgebied van deze Lid-Staat heeft en dat daadwerkelijk regie-, samenstellings- of montagewerkzaamheden voor het programma op dat grondgebied worden verricht?

2. Gesteld dat uitzendingen van een televisie-omroeporganisatie die een vergunning heeft van een Lid-Staat, niet moeten worden beschouwd als uitzendingen van een televisie-omroeporganisatie die onder de bevoegdheid van een Lid-Staat valt in de zin van deze richtlijn, kan een andere Lid-Staat dan de doorgifte van de uitzendingen op een grondgebied verbieden of beperken, en zo ja, onder welke voorwaarden, in het bijzonder gelet op de artikelen 59 en volgende van het Verdrag?
3. Moet artikel 2 van diezelfde richtlijn aldus worden uitgelegd dat, indien een televisie-omroeporganisatie onder de bevoegdheid van een Lid-Staat valt, een andere Lid-Staat zich niet tegen de doorgifte op zijn grondgebied van televisie-uitzendingen van die omroeporganisatie kan verzetten, zelfs wanneer de voorschriften van de artikelen 4 en 5 van diezelfde richtlijn niet worden geëerbiedigd?

⁽¹⁾ PB nr. L 298 van 17. 10. 1989, blz. 23.

Verzoek van het Arbeitsgericht Hamburg van 1 december 1995 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen K. Schöning-Kougebetopoulou en Freie und Hansestadt Hamburg

(Zaak C-15/96)

(96/C 64/23)

Het Arbeitsgericht Hamburg — 3e Kamer — heeft bij beschikking van 1 december 1995, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 januari 1996, in het geding tussen K. Schöning-Kougebetopoulou en Freie und Hansestadt Hamburg, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is er sprake van schending van artikel 48 van het EG-Verdrag en artikel 7, leden 1 en 4, van Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap⁽¹⁾, wanneer een cao voor de openbare dienst enkel voorziet in overgang naar een hogere salarisgroep na acht jaar werkzaamheid in een bepaalde salarisgroep van de voor alle personeelsleden van de openbare dienst van de Bondsrepubliek Duitsland geldende cao (Bundes-Angestellentarifvertrag — BAT), en een vergelijkbare werkzaamheid in de openbare dienst van een andere Lid-Staat van de Gemeenschap dus buiten beschouwing blijft?

2. Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord:

Vereist artikel 48 juncto Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap, dat tijdvakken die artsen in de openbare dienst van een andere Lid-Staat

van de Gemeenschap hebben vervuld, meetellen voor de overgang naar een hogere salarisgroep overeenkomstig het BAT,

of

staat het wegens de wilsautonomie van de cao-partijen niet aan de rechter om daarover te beslissen, zodat hij de beslissing ter zake aan de cao-partijen moet overlaten?

(¹) PB nr. L 257 van 19. 10. 1968, blz. 2.

Verzoek van het Bundessozialgericht van 29 november 1995 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen K. Mille-Wilsmann en Land Nordrhein-Westfalen

(Zaak C-16/96)

(96/C 64/24)

Het Bundessozialgericht, 14de Senat, heeft bij beschikking van 29 november 1995, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 januari 1996, in het geding tussen K. Mille-Wilsmann en Land Nordrhein-Westfalen, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzoekt om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is een door belastingen gefinancierde uitkering een gezinsbijslag in de zin van artikel 1, onder u) i), van Verordening (EEG) nr. 1408/71 (¹), wanneer daarvoor is

vereist, dat een ouder zijn kind in diens eerste levensfase zelf opvoedt en ervan afziet voltijds te werken, wanneer de forfaitaire uitkering slechts wordt betaald indien het inkomen bepaalde, van het aantal gezinsleden afhankelijke, grenzen niet overschrijdt, en wanneer de uitkering weliswaar als een met de gezinspolitiek verband houdende sociale uitkering de opvoeding en het afzien van een inkomen uit voltijds werk, alsmede andere kosten voor verzorging en opvoeding moet compenseren, maar in de eerste plaats beoogt, als gedragsbeïnvloedende norm de toewijding aan het kind te bevorderen?

2. Zo ja: is de uitkering ten aanzien van de migrerende werknemer in de zin van artikel 73 van Verordening (EEG) nr. 1408/71 ook een gezinsbijslag wanneer hij niet zelf het kind opvoedt en derhalve recht heeft op de uitkering, maar wel zijn echtgenoot?
3. Gelden wettelijke regelingen die in een Lid-Staat ten gunste van een aldaar wonend onderdaan voorzien in een recht op uitkering voor een ouder die zijn kind in diens eerste levensfase zelf opvoedt en ervan afziet voltijds te werken, naar Gemeenschapsrecht — bij voorbeeld artikel 7, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 1612/68 (²) — ook voor de echtgenoot van een in deze staat in de zin van Verordening (EEG) nr. 1408/71 werkende werknemer die met zijn echtgenoot in een andere Lid-Staat woont (grensarbeider)?

(¹) PB nr. L 149 van 5. 7. 1971, blz. 2.

(²) PB nr. L 257 van 19. 10. 1968, blz. 2.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

**ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 16 januari 1996**

in zaak T-108/94: E. Candiotte tegen Raad van de Europese Unie (¹)

(Prijsvraag voor kunstenaars — Reglement voor prijsvraag — Wettigheid van selectieprocedure — Bevoegdheid van selectiecomité)

(96/C 64/25)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-108/94, E. Candiotte, zelfstandig kunstenaar, wonende te Jambes (België), vertegenwoordigd door J.-N. Louis, advocaat de Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, Rue Glesener 1, tegen Raad van de Europese Unie (gemachtigden: Y. Crétien en D. Canga Fano), betreffende i) enerzijds een beroep tot nietigverklaring van — ten eerste, het besluit van het selectiecomité van de wedstrijd voor kunstenaars (nr. 93/S 21-3373/FR), namens de Raad vastgesteld en aan verzoekster meegedeeld bij brief van 14 januari 1994, waarbij

verzoekster niet tot de tweede ronde van de wedstrijd werd toegelaten, — ten tweede, het besluit van dit comité om aan elke nationale werkgroep de voorselectie van de kandidaturen van de op haar nationaal grondgebied gevestigde kunstenaars te delegeren, — ten derde, het besluit van dit comité om het in de fase van de voorselectie door elke Lid-Staat aan te duiden aantal kunstenaars op drie te bepalen, — ten vierde, het besluit om zonder nader onderzoek de lijst van de tot de tweede ronde van de wedstrijd toegelaten kunstenaars vast te stellen; ii) anderzijds een vordering tot veroordeling van de Raad tot betaling van een symbolische schadevergoeding van één ecu, ter vergoeding van de schade die verzoekster stelt te hebben geleden ten gevolge van de besluiten van het selectiecomité, en met name van het besluit tot afwijzing van haar kandidatuur, heeft het Gerecht (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: R. Schintgen, kamerpresident, R. García-Valdecasas en J. Azizi, rechters; griffier: H. Jung, op 16 januari 1996 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*

2. *Verwijst verzoekster in de kosten, met inbegrip van de kosten die op de procedure in kort geding zijn gevallen.*

(¹) PB nr. C 120 van 30. 4. 1994.

**BESCHIKKING VAN HET GERECHT
VAN EERSTE AANLEG**

van 14 december 1995

in zaak T-90/94: E. D. Frederiksen tegen Europees Parlement(¹)

(Afdoening zonder beslissing)

(96/C 64/26)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-90/94, E. D. Frederiksen, ambtenaar van het Europees Parlement, wonende te Howald (Luxemburg), vertegenwoordigd door G. Vandersanden en L. Levi, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de Fiduciaire Myson Sàrl, Rue Glesener 1, tegen Europees Parlement (gemachtigden: D. Petersheim en E. Perillo), betreffende een beroep tot nietigverklaring van kennisgeving van vacature nr. 7346 ter voorziening in het ambt van taalkundig adviseur (loopbaan LA 3) bij de Deense vertaalafdeling, heeft het Gerecht (Tweede kamer), samengesteld als volgt: B. Vesterdorf, president, D. P. M. Barrington en P. Lindh, rechters; griffier: H. Jung, op 14 december 1995 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Op het beroep behoeft niet te worden beslist.*
2. *Verweerder zal de kosten dragen.*

(¹) PB nr. C 103 van 11. 4. 1994.

**BESCHIKKING VAN HET GERECHT
VAN EERSTE AANLEG**

van 15 december 1995

in zaak T-131/95: N. Progoulis tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen(¹)

(Bevestigende handeling — Nieuw en wezenlijk feit — Niet-ontvankelijkheid — Kosten — Nodeloze kosten)

(96/C 64/27)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-131/95, N. Progoulis, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door V. Akritidis, advocaat te Athene, domicile

gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. Kronshagen, Rue Marie-Adélaïde 22, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: A. M. Alves Vieira en B. Wägenbaur), betreffende een beroep tot, enerzijds, nietigverklaring van het bij brief van 20 maart 1995 tot verzoeker gerichte besluit van de Commissie houdende afwijzing van zijn verzoek om met terugwerkende kracht tot 1 maart 1983 te worden heringedeeld in de rang B 1, salaristrap 2, en anderzijds, veroordeling van de Commissie tot betaling van de financiële implicaties van die herindeling, vermeerderd met interessen, heeft het Gerecht (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: R. Schintgen, president, R. García-Valdecasas en J. Azizi, rechters; griffier: H. Jung, op 15 december 1995 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.*
2. *Verzoeker wordt in de kosten verwezen.*

(¹) PB nr. C 229 van 2. 9. 1995.

**BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT
VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG**

van 22 december 1995

in zaak T-219/95 R, M.-T. Danielsson en anderen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(96/C 64/28)

(Procestaal: Engels)

In zaak T-219/95 R, M.-T. Danielsson, P. Largentéau en E. Haoa, alle drie woonachtig op Tahiti, Frans Polynesië, vertegenwoordigd door P. van den Biesen, advocaat te Amsterdam, en D. Waelbroeck, advocaat te Brussel, tijdens de schriftelijke procedure bijgestaan door G. Betlem en S. Deimann, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Déi Gréng, Grand-rue 31, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden R. Wainwright en T. Cusack), ondersteund door Franse Republiek (gemachtigden: C. de Salins, M. Fonbaustier en J.-F. Dobelle), betreffende een verzoek om voorlopige maatregelen, strekkende tot opschorting van de tenuitvoerlegging van de beschikking van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 23 oktober 1995 betreffende Franse kernproeven, tevens ertoe strekkende dat de Commissie wordt gelast, alle maatregelen te treffen die noodzakelijk zijn om verzoekers rechten uit hoofde van het EGA-Verdrag veilig te stellen en te beschermen, heeft de President van het Gerecht op 22 december 1995 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *De Franse Republiek wordt toegelaten tot interventie ter ondersteuning van de conclusies van de Commissie.*

2. *Het beroep in kort geding wordt verworpen.*
3. *De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.*

**BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT
VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG**

van 21 december 1995

in zaak T-220/95 R: C. Gimenez tegen Comité van de
Regio's van de Europese Unie

(96/C 64/29)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-220/95 R, C. Gimenez, tijdelijk functionaris van het Economisch en Sociaal Comité van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door E. Boigelot, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Schiltz, advocaat aldaar, Rue du Fort Rheinsheim 2, ondersteund door Union syndicale-Bruxelles, gevestigd te Brussel, vertegenwoordigd door V. Lebrun, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Schiltz, advocaat aldaar, Rue du Fort Rheinsheim 2, en door Economisch en Sociaal Comité van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: M. Bermejo Garde), tegen Comité van de Regio's van de Europese Unie, vertegenwoordigd door D. Lagasse, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van de juridische dienst van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, Centre Wagner, Kirchberg, betreffende een verzoek om opschorting van het door het Comité van de Regio's georganiseerde vergelijkend onderzoek CVR A/03/95 of van te verwachten aanstellingen ten gevolge op dat vergelijkend onderzoek, heeft de president van het Gerecht op 21 december 1995 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *De Union syndicale-Bruxelles en het Economisch en Sociaal Comité worden toegelaten tot interventie ter ondersteuning van de conclusies van verzoeker.*
2. *Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.*
3. *De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.*

**Beroep, op 23 november 1995 ingesteld door Asociación de
Fabricantes de Cemento de España (OFICEMEN) tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(Zaak T-212/95)

(96/C 64/30)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 23 november 1995 beroep ingesteld tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen door Asociación de Fabricantes de Cemento de España (OFICEMEN), gevestigd te Madrid, vertegenwoordigd door E. Navarro Varona, advocaat te Barcelona, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Frieden, advocaat aldaar, Avenue Guillaume 62.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- krachtens de artikelen 173 en 174 van het EG-Verdrag nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van februari 1994, waarbij deze Instelling haar voorstel om geen beschermende maatregelen tegen de invoer van cement uit Turkije, Roemenië en Tunesië te nemen, definitief heeft gemaakt;
- krachtens artikel 175 van het EG-Verdrag te verklaren dat de Commissie inbreuk heeft gemaakt op artikel 7, lid 9, onder a), van de basisverordening door niet een beschikking te hebben gegeven waardoor de genoemde anti-dumpingprocedure binnen een redelijke termijn kon worden afgesloten;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, een vereniging die onder meer ten doel heeft de belangen van de Spaanse cementsector te behartigen en te bevorderen, komt op tegen de beschikking van verweerster om de anti-dumpingprocedure tegen de invoer in Spanje van cement uit Turkije, Roemenië en Tunesië, die is ingeleid naar aanleiding van een door haar bij de Commissie ingediende klacht, niet voort te zetten. De bestreden beschikking is gebaseerd op de vaststelling dat de gevraagde beschermende maatregelen niet noodzakelijk waren, omdat de productie en het verkoopvolume stabiel waren, het marktaandeel en het rendement in de sector hoog waren en de kosten waren gestegen als gevolg van een grote overcapaciteit.

Verzoekster stelt in de eerste plaats schending van het bepaalde in artikel 4 van Verordening (EEG) nr. 2423/88 als gevolg van een kennelijke beoordelingsfout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van goed bestuur met betrekking tot de beslissing om de procedure te beëindigen. In dit verband stelt zij in concreto, dat het marktaandeel van de Spaanse producenten, in tegenstelling tot hetgeen de Commissie heeft verklaard, sterk is gedaald en dat zij zich gedwongen hebben gezien om hun prijzen te verlagen als gevolg van de importen met dumping. Anderzijds kan de winstdaling in de sector niet worden toegeschreven aan een vermeende overcapaciteit, doch moet zij worden toegeschreven aan de onmogelijkheid om de prijzen aan te passen aan de stijgende produktiekosten.

In de tweede plaats druist de bestreden beschikking in tegen het bepaalde in artikel 9 van bovengenoemde basisverordening, omdat de Commissie niet bevoegd is in strijd met het standpunt van de Raad een anti-dumpingprocedure te beëindigen zonder beschermende maatregelen vast te stellen.

Ten slotte stelt verzoekster ontoereikende motivering in strijd met artikel 190 van het Verdrag.

Verzoekster beroept zich eveneens op artikel 175 van het Verdrag met betrekking tot het optreden van de Commissie. Terzake verklaart zij dat deze laatste haar standpunt niet heeft bepaald met betrekking tot verzoeksters klacht, geen beschikking heeft vastgesteld waarbij de anti-dumpingprocedure formeel wordt afgesloten en niet binnen een redelijke termijn enigerlei handeling heeft verricht waartoe zij krachtens de basisverordening verplicht is wanneer een voorstel om een anti-dumpingprocedure te beëindigen zonder maatregelen te treffen, door de Raad is afgewezen.

Beroep, op 4 december 1995 ingesteld door Endemol Entertainment Holding BV, Veronica Omroep Organisatie, Compagnie Luxembourgeoise de Télédiffusion SA, NV Verenigd Bezit VNU en RTL4 SA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-221/95)

(96/C 64/31)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 4 december 1995 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Endemol Entertainment Holding BV en Veronica Omroep Organisatie, vertegenwoordigd door O. W. Brouwer en P. Wytinck, van Stibbe Simont Monahan Duhot, en door Compagnie Luxembourgeoise de Télédiffusion SA, NV Verenigd Bezit VNU en RTL4 SA, vertegenwoordigd door M. B. W. Biesheuvel en T. M. Snoep, van De Brauw Blackstone Westbroek, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van M. Loesch, advocaat aldaar, Rue Goethe 11.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van 20 september 1995 betreffende een procedure krachtens Verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad (IV/M.553 — RTL/Veronica/Endemol);
- de Commissie te verwijzen in de kosten overeenkomstig artikel 87 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht.

Middelen en voornaamste argumenten

Ten eerste stellen verzoeksters dat de beschikking nietig moet worden verklaard wegens onbevoegdheid, misbruik van bevoegdheid en schending van artikel 22, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 4064/89 en artikel 3 B van het EG-Verdrag. Verzoeksters stellen dat de bewoordingen en de inhoud van een verzoek van een Lid-Staat uit hoofde van artikel 22, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 4064/89 de

omvang van de bevoegdheid van de Commissie om een concentratie te onderzoeken rechtstreeks afbaken en beperkt.

Aangezien de Commissie in de onderhavige zaak door de Nederlandse Regering was verzocht om de concentratie enkel te onderzoeken met inachtneming van de Nederlandse markt voor TV-reclame, kon de Commissie de omvang van het gevraagde onderzoek niet uitbreiden tot andere markten.

Ten tweede dient de beschikking nietig te worden verklaard, omdat de Commissie verzoeksters rechten van de verdediging heeft geschonden. De Commissie is ernstig tekort geschoten in haar verplichting om verzoeksters toegang te verlenen tot het dossier en stukken die relevant waren voor hun verdediging. De schending van de rechten van de verdediging betreft niet enkel de wijze waarop de Commissie „toegang tot het dossier” heeft verleend, maar ook de weigering van de Commissie om toegang te verlenen tot essentiële stukken welke na de datum van de „toegang tot het dossier”, in het bezit van de Commissie waren gekomen. Er bestaan serieuze aanwijzingen dat de Commissie aldus aan verzoeksters stukken heeft onthouden die hun standpunt en argumenten staafden.

Ten derde moet de beschikking nietig worden verklaard, omdat de Commissie wezenlijke vormvoorschriften en verzoeksters rechten van de verdediging heeft geschonden, door geen verslag van de hoorzitting voor te leggen aan het Raadgevend Comité, de Commissieleden en verzoeksters zelf.

Ten vierde moet de beschikking nietig worden verklaard, omdat de Commissie ten onrechte heeft geconcludeerd dat de deelneming van Endemol in HMG een beweerde machtspositie in een gestelde markt van onafhankelijke Nederlandse TV-producties zou versterken.

Ten vijfde heeft HMG geen machtspositie op de markt voor TV-uitzendingen en TV-reclame. Verzoeksters kunnen in het bijzonder de analyse van de Commissie van de positie van de publieke omroeporganisaties in Nederland niet aanvaarden. De Commissie heeft de door de Nederlandse publieke omroeporganisaties als klagers aan de Commissie voorgelegde argumenten en feiten, zonder meer aanvaard (SBS, een rechtstreeks concurrent van HMG, en de Nederlandse publieke omroeporganisaties hebben alles in hun vermogen ondernomen om de oprichting van HMG te beletten en frustreren).

Ten zesde moet de beschikking nietig worden verklaard, omdat de Commissie zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat Endemol een machtspositie heeft. De Commissie heeft het marktaandeel van Endemol verkeerd berekend en bij het bepalen van Endemols positie is zij van andere onjuiste gegevens uitgegaan.

Ten zevende zal de concentratie hoe dan ook niet leiden tot een aanzienlijke verandering in de daadwerkelijke mededinging op de produktmarkt.

**Beroep, op 5 december 1995 ingesteld door A. Angelini
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen
(Zaak T-222/95)
(96/C 64/32)**

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 5 december 1995 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door A. Angelini, wonende te Ranco (Varese), vertegenwoordigd door G. Marchesini, advocaat bij de Corte di Cassazione van de Italiaanse Republiek, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, Rue Mathias Hardt, 8-10.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit waarbij hem de inrichtingsvergoeding bij zijn terugkeer naar Ispra is geweigerd;
- voor recht te verklaren dat de Commissie hem het bedrag dient te betalen waarop hij krachtens artikel 5, lid 2, van bijlage VII van het Ambtenarenstatuut recht heeft, dan wel het bedrag dat hem uit hoofde van een nieuwe definitie van zijn functie in de zin van artikel 38 van het Statuut verschuldigd is;
- dit alles te vermeerderen met interessen over de hoofdsom op de voet van 8 % per jaar;
- de Commissie in alle kosten van de procedure te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker, ambtenaar bij de wetenschappelijk-technische groep van de Commissie bij de vestiging van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek te Ispra, wijst op de onwettigheid van de weigering om hem bij zijn terugkeer na een periode van externe dienst bij de ITER HOME CENTRAL TEAM te Garching de inrichtingsvergoeding te betalen. Het bestreden besluit berust op de overweging, dat verzoeker geen bijzondere moeilijkheden zou hebben ondervonden om zich opnieuw te integreren in zijn oorspronkelijke omgeving, en dat hij niet had hoeven te verhuizen, daar hij opnieuw in zijn eigen woning in Italië is gaan wonen.

Verzoeker wijst om te beginnen op de contradictie die voortvloeit uit het feit dat hem, nu hij tweemaal van woonplaats is veranderd, wel de dagvergoeding, doch niet de correlatieve inrichtingsvergoeding is uitgekeerd.

De bepalingen van het Statuut betreffende de eerste inrichtingsvergoeding verwijzen uitsluitend naar het objectieve

feit dat de belanghebbende wordt gedwongen zijn woonplaats elders te vestigen, teneinde aan de bepalingen van artikel 20 van het Statuut te voldoen. Dit artikel stelt immers geen bijkomende vereisten en neemt geen andere elementen in aanmerking.

Volgens verzoeker is de draagwijdte van de desbetreffende bepalingen weliswaar uitgelegd in de rechtspraak, doch enkel met betrekking tot feitelijke situaties waarin niet voldaan was aan de gestelde voorwaarden (geen overbrenging van woonplaats of familiegoederen, overbrenging op eigen verzoek en in persoonlijk belang, enz.) of in verband met overtredingen. Deze omstandigheden hebben niets van doen met de onderhavige zaak: verzoeker is volgens de regels samen met zijn gezin in een andere Lid-Staat gaan wonen, heeft een huis in Duitsland gehuurd en is om dienstredenen naar Italië teruggekeerd.

Ten slotte verwijt hij de Commissie, dat deze geen rekening heeft gehouden met het arrest van 27 oktober 1994 (zaak T-508/93, Mancini).

**Beroep, op 13 december 1995 ingesteld door R. Tremblay,
H. Kestenberg en Syndicat des Exploitants de Lieux de
Loisirs (SELL) tegen Commissie van de Europese Gemeen-
schappen
(Zaak T-224/95)
(96/C 64/33)**

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 13 december 1995 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door R. Tremblay, H. Kestenberg en het Syndicat des Exploitants de Lieux de Loisirs (SELL), wonende respectievelijk gevestigd te Vernantes, Saint André Les Vergers en Parijs (Frankrijk), vertegenwoordigd door J. C. Fourgoux, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij P. Schiltz, advocaat aldaar, Rue Béatrix de Bourbon 4.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 13 oktober 1995 nietig te verklaren voor zover daarbij de klacht is afgewezen;
- de Commissie te gelasten, de onderzoeken in te stellen die noodzakelijk zijn om het bewijs van de mededingingsregeling te leveren;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekers, twee discotheekhouders die een etablissement in Frankrijk exploiteren, alsmede de vakvereniging waartoe zij behoren, bestrijden de beschikking van de Commissie van 13 oktober 1995, die naar hun oordeel geen rekening houdt met de gevolgen van het arrest van het Gerecht van 24 januari 1995 in zaak T-5/93, Tremblay e.a. In dit arrest heeft het Gerecht de beschikking van de Commissie van 12 november 1992 betreffende een mededingingsregeling tussen de maatschappijen voor het beheer van muziek auteursrechten van de verschillende Lid-Statens, die zou hebben geleid tot misbruik van een machtspositie van de SACEM, tot uiting komend in een buitensporig en discriminatoir tarief, nietigverklaard „voor zover daarbij verzoekers grief betreffende de compartimentering van de markt als gevolg van het bestaan van een mededingingsregeling tussen de Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique en de auteursrechtenbureaus van de andere Lid-Statens is afgewezen”.

Na op zuiver formele wijze het onderzoek van dit onderdeel van de klacht te hebben hervat, heeft de Commissie het op 23 juni 1995 op basis van artikel 6 van Verordening nr. 99/63 officieel verworpen. Ondanks de door verzoekers ingediende opmerkingen heeft zij haar standpunt in de bestreden beschikking herhaald. Daarin verklaart zij, dat het al dan niet bestaan van een afstemming enkel kan worden beoordeeld door de nationale rechter, die zich desnoods krachtens artikel 177 met een verzoek om een prejudiciële beslissing tot het Hof kan wenden.

Verzoekers betogen in de eerste plaats, dat deze laatste beschikking aantoonde dat de Commissie geen gehoor heeft gegeven aan de verzoeken van het Gerecht van eerste aanleg en niet is overgegaan tot het ingevolge het arrest van 24 januari 1995, reeds aangehaald, uit te voeren onderzoek. Zij heeft derhalve nagelaten, overeenkomstig artikel 176 van het Verdrag de maatregelen te nemen welke ter uitvoering van het arrest noodzakelijk waren.

De Commissie is door het Gerecht in het ongelijk gesteld, omdat hetgeen zij heeft gedaan en gezegd onvoldoende was. Zij kon na de uitspraak van het arrest niet eenvoudig hetzelfde standpunt innemen. Het Gerecht heeft de beschikking van de Commissie nietigverklaard, omdat zij geen afdoende antwoord had gegeven op de grief betreffende de compartimentering van de markt als gevolg van de mededingingsregeling tussen de auteursrechtenbureaus. Het Gerecht heeft de beschikking nietigverklaard en naar de Commissie verwezen opdat deze niet zou overgaan tot een onderzoek dat de nationale rechter wegens zijn beperkte territoriale bevoegdheid niet kan uitvoeren.

Volgens verzoekers vormt deze manier van handelen bovendien een schending van de motiveringsplicht alsmede misbruik van bevoegdheid.

Beroep, op 15 december 1995 ingesteld door AssiDomän Kraft Products AB en zes andere houtslijponderningen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-227/95)

(96/C 64/34)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 15 december 1995 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door AssiDomän Kraft Products AB en zes andere houtslijponderningen, vertegenwoordigd door J. Pheasant, Solicitor, en C. Raux, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Loesch & Wolter, advocaten aldaar, Rue Goethe 11.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- het besluit van de Commissie van 4 oktober 1995 nietig te verklaren;
- de Commissie te gelasten alle maatregelen te treffen die nodig zijn om te voldoen aan het arrest van het Hof van Justitie van 31 maart 1993 in de gevoegde zaken C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-117/85 en C-125/85 tot en met C-129/85, A. Ahlström Oy tegen Commissie, en inzonderheid aan verzoeksters de door hen of hun rechtsvoorgangers betaalde geldboeten, waarvan de bedragen in bijlage 6 bij dit beroepsschrift zijn vermeld, terug te betalen;
- de Commissie te gelasten over die bedragen rente te betalen op de voet van
 - i) het geldende EFMS- en EMI-tarief, vermeerderd met 1,5 procentpunt, vanaf de datum waarop de geldboeten door de Zweedse geadresseerden zijn betaald, of
 - ii) het voor leningen geldende basistarief van de Belgische nationale bank, vermeerderd met 1 procentpunt, vanaf de datum waarop de geldboeten door de Zweedse geadresseerden zijn betaald,

ten belope van de in bijlage 9 bij dit beroepsschrift genoemde bedragen tot op het ogenblik waarop de Commissie het hoofdbedrag van de geldboeten terugbetaalt;

- de Commissie in de kosten van verzoeksters te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters of hun rechtsvoorgangers behoren tot de geadresseerden van Beschikking 85/202/EEG van de Commissie van 19 december 1984 inzake een procedure op grond van artikel 85 van het EEG-Verdrag (IV/29.725 — Houtslip), waarbij de Commissie geldboeten van 50 000 tot 500 000 ecu heeft opgelegd. Verzoeksters, die de gestelde inbreuken nooit hebben erkend, hebben niet om nietigverklaring van die beschikking verzocht en hebben de geldboeten aan de Commissie betaald. Op een door andere geadresseerden van de beschikking ingesteld beroep heeft het Hof van Justitie bij arrest van 31 maart 1993 in de gevoegde zaken C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-117/85 en C-125/85 tot en met C-129/85, A. Ahlström Oy tegen

Commissie, geoordeeld, dat een aantal van de door de Commissie gestelde inbreuken non-existent waren, en heeft het de door de Commissie opgelegde geldboeten geheel of ten dele opheffen. Op grond van dat arrest vorderen verzoeksters van de Commissie terugbetaling van de door hen betaalde geldboeten. Bij de bestreden brief van 4 oktober 1995, die was ondertekend door het voor mededingingsaangelegenheden bevoegde lid, weigerde de Commissie terugbetaling, op grond dat de beschikking waarbij de geldboeten waren opgelegd, nog steeds rechtskracht had ten aanzien van verzoeksters.

Verzoeksters betogen, dat een arrest waarbij het Hof een Gemeenschapshandeling nietig verklaart, tot gevolg heeft dat die handeling nietig is erga omnes en ex tunc. De instelling is dan verplicht de situatie van alle belanghebbenden in overeenstemming te brengen met de rechtsoverwegingen en het dictum van het arrest van het Hof. De instelling is ook gehouden tot een restitutio in integrum. Dit impliceert een herstel van de status quo ante en teruggave van de ongerechtvaardigde verrijking waartoe de ongeldige handeling heeft geleid, en omvat de verplichting om rente te betalen over de gelden die op basis van de ongeldige handeling zijn ontvangen.

Gelet op het arrest van het Hof, vormt artikel 1, punt 1 en punt 2, van de houtslipbeschikking geen geldige rechtsgrondslag voor de oplegging van een geldboete aan een van de in artikel 1, punt 1 en punt 2, genoemde geadresseerden. Derhalve kan de Commissie geen enkele geldboete die is betaald in verband met de in artikel 1, punt 1 en punt 2, gestelde handelingen, rechtsgeldig behouden. De geldboeten moeten bijgevolg worden terugbetaald samen met rente tegen een tarief dat het voordeel weerspiegelt dat de Commissie heeft gehaald uit de omstandigheid dat zij tien jaar lang in het bezit is geweest van de door de Zweedse geadresseerden betaalde geldboeten. Alleen op die manier kan de status quo ante worden hersteld.

Beroep, op 15 december 1995 ingesteld door S. Lehrfreund Limited tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-228/95)

(96/C 64/35)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 15 december 1995 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door S. Lehrfreund Limited, vertegenwoordigd door N. Forwood QC en M. Hoskins, Barrister, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Thill & Pauly, Avenue de la Gare 11.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

— vast te stellen dat de Raad en/of de Commissie krachtens de artikelen 178 en 215 van het EG-Verdrag aanspra-

kelijk is voor de door verzoekster geleden schade, waarvan de omvang later zal worden bepaald; en

— de Raad en/of de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is een klein familiebedrijf dat sinds het in 1963 in het Verenigd Koninkrijk werd opgericht, bedrijvig is in de bonthandel. Het overgrote deel van verzoeksters omzet (ongeveer 80 %) komt voort van pelzen van oorsprong en ingevoerd uit de Verenigde Staten van Amerika en Canada.

Artikel 3, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 3254/91 van de Raad van 4 november 1991 houdende een verbod op het gebruik van de wildklem in de Gemeenschap en op het binnenbrengen in de Gemeenschap van pelzen en produkten die vervaardigd zijn van bepaalde in het wild levende diersoorten uit landen waar gebruik wordt gemaakt van de wildklem of andere vangmethoden die niet stroken met de internationale normen voor humane vangst met behulp van vallen (PB 1991, L 308, blz. 1) verbiedt de invoer in de Gemeenschap van pelzen van bepaalde diersoorten (onder meer de muskusrat) uit bepaalde derde landen (het invoerverbod). Volgens de letter van artikel 3, lid 1, wordt het invoerverbod op 1 januari 1996 van kracht en is het van toepassing op pelzen uit alle derde landen. Door het vooruitzicht op dat verbod en de onzekerheid over de wijze waarop het zal worden toegepast heeft verzoekster reeds grote en voortdurende schade geleden. Indien en wanneer het verbod van kracht wordt (op 1 januari 1996 of later) zal verzoekster nog meer verlies lijden, in die mate dat haar bedrijf waarschijnlijk ten gronde zal worden gericht.

Verzoekster stelt dat het verlies het resultaat is en zal zijn van onrechtmatig handelen van de Raad en/of de Commissie.

a) de Raad handelde onrechtmatig bij de vaststelling en de tenuitvoerlegging van het invoerverbod van Verordening (EEG) nr. 3254/91:

i) de Raad was op grond van het EG-Verdrag niet bevoegd om het invoerverbod van Verordening (EEG) nr. 3254/91 uit te vaardigen;

ii) het invoerverbod van Verordening (EEG) nr. 3254/91 druist in tegen het evenredigheidsbeginsel;

iii) het invoerverbod van Verordening (EEG) nr. 3254/91 was ten tijde van de vaststelling ervan in strijd met het GATT en is thans in strijd met de WTO-Overeenkomst;

b) de Commissie handelde onrechtmatig door niet de voor de tenuitvoerlegging van Verordening (EEG) nr. 3254/91 noodzakelijke maatregelen te nemen, die bepalen uit welke derde landen pelzen kunnen worden ingevoerd en die de noodzakelijke procedures vaststellen om de oorsprong van die pelzen te attesteren;

c) nu de handelingen en het nalaten van de Commissie en/of de Raad rechtsonzekerheid betreffende de omvang

en de aanvangsdatum van het invoerverbod hebben veroorzaakt, hebben die instellingen onrechtmatig nagelaten tijdig de nodige maatregelen te nemen om die onzekerheid op te heffen.

Het verlies dat verzoekster heeft geleden en zal lijden valt uiteen in twee categorieën:

- a) „huidig verlies”: de daling van omzet en winst die verzoekster reeds ondervindt door de vermindering van de vraag naar pelzen en verwante produkten in het vooruitzicht dat dergelijke pelzen na 1 januari 1996 wellicht niet meer zullen kunnen worden ingevoerd;
- b) „toekomstig verlies”: de toekomstige daling van omzet en winst die zal optreden indien en wanneer het invoerverbod van kracht wordt.

Beroep, op 19 december 1995 ingesteld door European Copier Manufacturers (CECOM) tegen Raad van de Europese Unie
(Zaak T-232/95)
(96/C 64/36)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 19 december 1995 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door European Copier Manufacturers (CECOM), gevestigd te Keulen, vertegenwoordigd door Dr. D. Ehle en Dr. V. Schiller, advocaten te Keulen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van M. Lucius, advocaat aldaar, Rue Michel Welter 6.

Verzoekster concludeert dat het Gerecht behage:

- artikel 3, tweede alinea, van Verordening (EG) nr. 2380/95 van 2 oktober 1995 tot instelling van een definitief anti-dumpingrecht op de invoer van fotokopieerapparaten voor gewoon papier, van oorsprong uit Japan (PB 1995, L 244, blz. 1) nietig te verklaren, voor zover daarin is bepaald dat de geldigheid van de verordening twee jaar na haar inwerkingtreding verstrijkt;
- bij toewijzing van deze vordering, zo nodig, te gelasten dat het bij artikel 1 van Verordening (EG) nr. 2380/95 ingestelde anti-dumpingrecht gehandhaafd blijft, en wel ook na het verstrijken van de termijn van twee jaar na de inwerkingtreding van deze verordening, totdat de bevoegde instellingen de door het arrest van het Gerecht vereiste maatregelen hebben vastgesteld;
- de Raad te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster acht de bepaling van het einde van de anti-dumpingmaatregelen betreffende fotokopieerapparaten na een geldigheidsduur van twee jaar na de inwerkingtreding

van Verordening (EG) nr. 2380/95 nietig. Artikel 3, tweede alinea, van Verordening (EG) nr. 2380/95 is nietig om de navolgende redenen:

- a) Strijdig met artikel 15, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 2423/88: ingevolge deze bepaling vervallen anti-dumpingrechten niet alleen vijf jaar na de datum waarop zij van kracht zijn geworden, maar ook vijf jaar na de datum waarop zij laatstelijk werden gewijzigd of bevestigd. Dit zijn dwingende termijnen waarvan de Raad niet kan afwijken en waarvan hij in de praktijk tot dusverre ook niet is afgeweken. In de verordening wordt de afwijking voor PPC's die meer dan 75 kopieën per minuut kunnen maken, in geen enkel opzicht gemotiveerd (artikel 190 van het EG-Verdrag).
- b) Kennelijk onjuiste beoordeling door verkorting van de termijn van vijf jaar tot een geldigheidsduur van slechts twee jaar: de verkorting van de geldigheidsduur van Verordening (EG) nr. 2380/95 tot twee jaar druist kennelijk in tegen de feitelijke bevindingen van de Gemeenschapsinstellingen tijdens de onderzoeksprocedure. Vastgesteld werden namelijk een verhoogde dumping, een hoge schade voor de bedrijfstak van de Gemeenschap, alsmede een belang van de Gemeenschap bij een duurzame bescherming tegen dumping. Om een einde te maken aan de schade veroorzakende dumping dienen de anti-dumpingmaatregelen een geldigheidsduur van vijf jaar te hebben. In de verordening wordt in het geheel niet gemotiveerd, waarom bij PPC's die meer dan 75 kopieën per minuut kunnen maken, en die in eerste instantie door de genoemde verordening gedurende vijf jaar tegen de schade veroorzakende dumping werden beschermd, de beschermende maatregelen slechts een geldigheidsduur van twee jaar moeten hebben (artikel 190 van het EG-Verdrag).
- c) Schending van de regeling van de basis-anti-dumpingverordening, in het bijzonder van de verdeling van de rechten en verplichtingen tussen de bedrijfstak van de Gemeenschap die schade heeft geleden, en de dumpende exporteurs, alsmede de bij de dumping betrokken importeurs: de bedrijfstak van de Gemeenschap wordt bij de vaststelling van een schade veroorzakende dumping gedurende vijf jaar beschermd; de exporteurs en importeurs (artikel 11, lid 3, van Verordening (EG) nr. 3283/94 hebben ter compensatie de mogelijkheid om een herzieningsonderzoek te vragen; de importeurs (artikel 11, lid 8, van Verordening (EG) nr. 3283/94) kunnen bovendien onder bepaalde voorwaarden terugbetaling van de anti-dumpingrechten vragen.
- d) Schending van de rechten van de verdediging en van de rechten van de bedrijfstak van de Gemeenschap betreffende de controle op de tenuitvoerlegging: bij een geldigheidsduur van anti-dumpingmaatregelen van slechts twee jaar na de inwerkingtreding wordt de bedrijfstak die schade heeft geleden, kennelijk belet, van haar rechten uit hoofde van artikel 12 van Verordening (EG) nr. 3283/94 (tenuitvoerlegging van anti-dumpingrechten) en artikel 13 van deze Verordening (tegengaan van ontwijking van rechten) op zinvolle wijze en met kans van slagen gebruik te maken.

Beroep, op 21 december 1995 ingesteld door Hamburger Stahlwerke GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen
(Zaak T-234/95)
 (96/C 64/37)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 21 december 1995 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Hamburger Stahlwerke GmbH, gevestigd te Hamburg (BRD), vertegenwoordigd door A. Löhde, advocaat te Hamburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Dupong, advocaat aldaar, Rue des Bains 14a.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 31 oktober 1995 inzake een steunmaatregel van de Freie und Hansestadt Hamburg ten behoeve van de EGKS-onderneming Hamburger Stahlwerke GmbH te Hamburg — SG (95) D/14318/K 2754 def. — nietig te verklaren;
- de Commissie te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep is gebaseerd op de middelen: schending van wezenlijke vormvoorschriften wegens onjuiste beoordeling van de feiten en schending van het recht om te worden gehoord, schending van het EGKS-Verdrag en de op de uitvoering daarvan betrekking hebbende rechtsregels, alsmede misbruik van bevoegdheid.

De lening ter verhoging van het krediet met 20 miljoen DM in december 1992 was geen steunmaatregel. Verzoekster is terzake van mening dat de Freie und Hansestadt Hamburg en de Hamburgische Landesbank ervan moesten uitgaan dat de gehele lening van de Hamburgische Landesbank aan verzoekster bij faillissement van verzoekster zou worden aangemerkt als in de plaats komend van eigen vermogen.

Het standpunt van de Commissie, dat de verlenging en verhoging van het krediet in december 1993 ook een steunmaatregel is, omdat het gedrag van de Freie und Hansestadt Hamburg niet zou kunnen worden vergeleken met het gedrag van een investeerder onder normale marktvoorwaarden, is onjuist.

Anderzijds heeft de Bondsrepubliek in haar mededeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 18 augustus 1995 erop gewezen dat de dochtermaatschappij van verzoekster in Euskirchen met een capaciteit van 80 000 ton per jaar definitief buiten bedrijf is gesteld en deze sluiting ook buiten de procedure krachtens artikel 95 van het EGKS-Verdrag op grond van het beginsel van gelijke behandeling als compensatie voor de steun in aanmerking moet worden genomen. In haar mededeling van 7 februari

1995 heeft de Bondsregering ook nog verklaard dat het bedrijfseconomisch slechts redelijk is om een verbintenis niet tijdens de recessie, doch bij een goede conjunctuur te beëindigen en dat de beperkte kredietverhoging in 1993 — uitdrukkelijk met het doel, verzoekster te verkopen — economisch de enige redelijke maatregel was die ook door elke particuliere ondernemer in een vergelijkbare situatie zou zijn getroffen. De Commissie is in haar beschikking niet op deze argumenten ingegaan.

Zelfs indien er ten onrechte van wordt uitgegaan dat de verlenging en verhoging van het krediet in december 1993 een steunmaatregel is, dan staat in elk geval vast, dat dit slechts voor een klein deel kan gelden.

Beroep, op 24 december 1995 ingesteld door A. Goldstein tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen
(Zaak T-235/95)
 (96/C 64/38)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 24 december 1995 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door A. Goldstein, vertegenwoordigd door R. St John Murphy, van het kantoor Merriman White, Solicitors, 3 King's Bench Walk, Inner Temple, Londen.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 16 oktober 1995 waarbij deze onder meer heeft geweigerd haar besluit van 20 januari 1994 tegen de achtergrond van de daartoe aangevoerde feitelijke en juridische argumenten te herzien overeenkomstig de beginselen neergelegd in het Verdrag zoals uitgelegd door de arresten van het Hof van Justitie;
- de Commissie in de kosten van het geding te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Op 10 augustus 1993 verzoekt Goldstein, een communautaire reumatoloog, de Commissie krachtens artikel 3, lid 2, van Verordening nr. 17 om vaststelling, dat de General Medical Council (GMC), een wettelijk orgaan dat de uitoefening van de geneeskunde op het grondgebied van het Verenigd Koninkrijk regelt, inbreuk heeft gemaakt op de artikelen 85 en 86 van het EEG-Verdrag. Volgens verzoekers klacht:

- verbiedt het GMC personen met een overeenkomstig Richtlijn 93/16/EEG van de Raad uitgereikt communair diploma van specialist hun specialisatie in het artsenregister te laten vermelden;

- heeft het GMC bepalingen vastgesteld die de rechtstreekse toegang tot communautaire specialisten belemmeren en aan specialisten verbiedt te adverteren.

Tegelijkertijd met de klacht vroeg verzoeker om voorlopige maatregelen. Dit verzoek werd door de Commissie afgewezen. Verzoeker herhaalde zijn verzoek om voorlopige maatregelen in verschillende brieven aan de Commissie, waarin hij aanvullende feitelijke en juridische argumenten tot staving van zijn verzoeken aanvoerde. Die verzoeken omvatten onder meer het verzoek aan de Commissie om haar eerste afwijzing van zijn verzoek om voorlopige maatregelen te herzien, gelet op de nieuwe feitelijke en juridische informatie. De Commissie wees verzoekers latere verzoeken om voorlopige maatregelen af bij besluit van 16 oktober 1995, het bestreden besluit.

Verzoeker stelt, dat artikel 190 van het EG-Verdrag is geschonden. Het bestreden besluit zou namelijk niet aangeven, om welke redenen het deel van de klacht waarin verzoeker stelde dat GMC de mededinging op onrechtmatige wijze beperkt door de rechtstreekse toegang van communautaire specialisten tot de markt van medische diensten in het Verenigd Koninkrijk te beletten, was afgewezen, gelet op de beginselen die het Hof van Justitie heeft geformuleerd in zijn arrest van 10 mei 1995 in zaak C-384/93, Alpine Investments, zoals die in de eerste alinea van bovengenoemde brief zijn geformuleerd.

Beroep, op 27 december 1995 ingesteld door TAT European Airlines tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-236/95)

(96/C 64/39)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 december 1995 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door TAT European Airlines, vertegenwoordigd door A. Winckler en R. Subiotto, van het kantoor Cleary, Gottlieb, Steen & Hamilton, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Elvinger & Hoss, advocaten aldaar, Côte d'Eich 15.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren Beschikking C 23/94 van de Commissie van 21 juni 1995 betreffende de betaling van de tweede tranche van de door de Commissie bij beschikking van 27 juli 1994 goedgekeurde steun voor Air France;
- de Commissie in de kosten van het geding te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, een concurrent van de Compagnie Nationale Air France op de markt van de internationale luchtverbindingen, komt op tegen de beschikking waarbij de Commissie toestemming geeft voor de betaling van de tweede van de drie tranches van een door de Commissie op 27 juli 1994 als een vorm van staatssteun goedgekeurde verhoging van het kapitaal van Air France.

De beschikking van 1994 verbindt de betaling van de tweede en de derde tranche van de kapitaalverhoging aan de nakoming van dertien toezeggingen. Verzoekster betoogt, dat bij het geven van de bestreden beschikking is voorbijgegaan aan het feit de Franse autoriteiten drie van die toezeggingen niet zijn nagekomen.

De eerste toezegging was erop gericht te voorkomen dat de steun bij Air Inter zou terechtkomen. Daartoe moest een holding worden opgericht die een meerderheidsaandeel zou hebben in beide ondernemingen. Opgemerkt wordt, dat de groep Air France als onderdeel van haar strategie onmiddellijk na de beschikking van 1994 de procedure inleidde die zal uitlopen op de fusie van Air Inter met het Europese winstcentrum van Air France op 1 januari 1997. In feite hebben Air France en Air Inter nog steeds aandelen in dezelfde onderneming en nemen zij gemeenschappelijke initiatieven. In die omstandigheden vormen Air France en Air Inter een economische eenheid, zodat Air Inter vóór de beschikking onvermijdelijk heeft geprofiteerd van de steun.

Ten tweede heeft Air France zich niet gehouden aan een andere toezegging, namelijk geen goedkopere tarieven aan te bieden dan haar concurrenten voor een vergelijkbare dienst op de verbindingen die zij exploiteert. Air France zou 15 tot 74 % zijn afgeweken van de andere tarieven voor sommige verbindingen waarop Air France profiteert van een prijsleiderschap.

Verzoekster betoogt, dat de Franse autoriteiten niet hebben voldaan aan de toezegging zo spoedig mogelijk na de beschikking van 1994 de verkeersverdelingsregels voor het Parijse luchthavensysteem te wijzigen overeenkomstig de beschikking van de Commissie van 27 april 1994 inzake de openstelling van de verbinding Orly-Londen.

Ten slotte hebben de Franse autoriteiten er niet op toegezien dat de werkzaamheden die noodzakelijk zijn voor de aanpassing van de twee door de onderneming Aéroports de Paris beheerde terminals van Orly, alsmede een eventuele verzadiging van een van deze luchthavens, niet leiden tot verstoringen van de concurrentieverhoudingen ten nadele van de maatschappijen die op deze luchthavens bedrijfsactiviteiten uitoefenen. Integendeel, de omstandigheden en de planning van de desbetreffende maatregelen laten er geen twijfel over bestaan dat de aanpassing van de terminal van Orly juist aldus was georganiseerd om concurrenten van de groep Air France te discrimineren.

**Beroep, op 22 december 1995 ingesteld door F. Mongelli
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen
(Zaak T-238/95)
(96/C 64/40)**

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 december 1995 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door F. Mongelli, voormalig ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Cecina (Livorno), vertegenwoordigd door G. Marchesini, advocaat bij de Corte di Cassazione della Repubblica Italiana, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, Rue Mathias Hardt 8-10.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- verzoekers pensioenafrekening voor januari 1995 en de daaropvolgende maanden nietig te verklaren op grond van de in het verzoekschrift uiteengezette redenen;
- de Commissie te veroordelen tot betaling van de verschuldigde extra bedragen, vermeerderd met 8 % interesten vanaf de respectieve vervaldatum;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker, voormalig ambtenaar van de Commissie, geniet een ouderdomspensioen. Hij woont in Italië, en op hem wordt de voor Italië vastgestelde aanpassingscoëfficiënt toegepast. Verzoeker heeft vastgesteld, dat het bedrag op zijn pensioenafrekening voor januari 1995 aanzienlijk lager was dan het bedrag dat hij de vorige maanden had ontvangen. Deze vermindering is het gevolg van Verordening (EGKS, EG, Euratom) nr. 3161/94 van de Raad van 19 december 1994, waarbij de geldende aanpassingscoëfficiënten werden gewijzigd.

Verzoeker vordert de nietigverklaring van de pensioenafrekening, en voor zover nodig, van de daaraan ten grondslag liggende bepalingen van de Raad. Het beroep is gebaseerd op de volgende gronden:

- Ongelijke behandeling: Verzoeker formuleert bezwaren tegen deze werkwijze, en beklaagt zich over een ongelijke behandeling van de gepensioneerden naar gelang zij wonen in landen met een sterke dan wel met een zwakke valuta. Het is duidelijk, dat gepensioneerden die in Italië wonen, objectief gesproken worden benadeeld wanneer zij permanent of langdurig kosten moeten dragen in een staat met een sterke valuta dan wel goederen uit die staat moeten of wensen te kopen. Daar tegenover staat, dat gepensioneerden die in landen met een sterke valuta wonen, kunnen profiteren van aankopen of kosten die zij kunnen betalen in een valuta waarvan de waarde is gedaald. Bovendien blijkt, dat de Lid-Staten met een sterkere valuta dan de Italiaanse en met een lagere inflatie (Duitsland, Frankrijk, Groot-Brittannië . . .) paradoxaal genoeg een coëfficiënt hebben die hoger is dan 100, en, wat Duitsland betreft, een coëfficiënt die hoger is dan die van het voorgaande jaar.
- Schending van de gewettigde verwachting van het behoud van het nominaal inkomen: Verzoeker stelt, dat het beginsel van het behoud van het nominaal inkomen niet uit de lucht is gegrepen, maar valt af te leiden uit de praktijk die de Instellingen sedert 1970 hebben toegepast. Deze praktijk is bovendien uitdrukkelijk erkend in officiële verklaringen van de Raad en de Commissie.
- Schending van de artikelen 63, tweede alinea, en 45 van bijlage VIII bij het Statuut: Verzoeker stelt, dat de onregelmatigheid nog ernstiger is wat de rechthebbenden betreft die hebben geopteerd voor de betaling van het pensioen in de valuta van het land waarin de Instelling is gevestigd. De administratie gaat namelijk over tot een dubbele omrekening: de uitbetaling van het pensioen in Belgische frank aan rechthebbenden die voor deze mogelijkheid hebben geopteerd, geschiedt namelijk door toepassing op het in lire uitgedrukte pensioenbedrag van de wisselkoers die geldt op 1 juli van het lopende jaar; dat wil zeggen dat de administratie eerst het pensioen in lire berekent, welk bedrag wordt verkregen door een eerste omzetting van Belgische frank naar lire (de bezoldiging van de ambtenaar dient ingevolge de dwingende bepalingen van artikel 63 van het Statuut oorspronkelijk te worden uitgedrukt in Belgische frank); dan wordt het in lire uitgedrukte bedrag andermaal omgerekend, van lire naar Belgische frank, tegen de wisselkoers van 1 juli van het lopende jaar. Dit komt neer op een dubbele kennelijke schending. De eerste betreft artikel 63, tweede alinea, van het Statuut; daarin is namelijk bepaald, dat de bezoldiging van de ambtenaar aanvankelijk steeds in Belgische frank wordt uitgedrukt, maar dat de bezoldiging, uitbetaald in een andere valuta dan de Belgische frank, wordt berekend op basis van de wisselkoersen die gebruikt worden voor de uitvoering van de algemene begroting van de Gemeenschap; dit betekent, dat de pensioenen van de rechthebbenden die hebben geopteerd voor betaling in Belgische frank, moeten worden vastgesteld en betaald in Belgische frank, zonder dat daarvoor een omzetting nodig is, precies omdat zij niet in een andere valuta worden betaald. In de tweede plaats is sprake van schending van artikel 82, lid 1, vierde alinea, betreffende de in een andere valuta dan de Belgische frank te betalen

- Schending van artikel 64 van het Statuut: Verzoeker stelt de onwettigheid van een aanpassingscoëfficiënt die in de eerste plaats is gebaseerd op de wisselkoersen tussen de nationale valuta's, en niet op de evolutie van de prijzen in de Lid-Staat, zoals bepaald in artikel 64 van het Statuut. Dit is des te minder gerechtvaardigd, omdat tegenover de verlaging van de Italiaanse aanpassingscoëfficiënt een stijging staat van de kosten van levensonderhoud in Italië.

pensioenen, waarin uitsluitend voor deze pensioenen in een omzetting is voorzien.

Beroep, op 22 december 1995 ingesteld door A. Castagnoli tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-239/95)

(96/C 64/41)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 december 1995 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door A. Castagnoli, voormalig ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Segrate (Milaan), vertegenwoordigd door G. Marchesini, advocaat bij de Corte di Cassazione della Repubblica Italiana, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, Rue Mathias Hardt 8-10.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- verzoekers pensioenafrekening voor januari 1995 en de daaropvolgende maanden nietig te verklaren op grond van de in het verzoekschrift uiteengezette redenen;
- de Commissie te veroordelen tot betaling van de verschuldigde extra bedragen, vermeerderd met 8 % interesten vanaf de respectieve vervaldatum;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-238/95, F. Mongelli/Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Beroep, op 22 december 1995 ingesteld door E. Capuano tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-240/95)

(96/C 64/42)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 december 1995 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door E. Capuano, voormalig ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Rome, vertegenwoordigd door G. Marchesini, advocaat bij de Corte di Cassazione della Repubblica Italiana, domicilie gekozen

hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, Rue Mathias Hardt 8-10.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- verzoekers pensioenafrekening voor januari 1995 en de daaropvolgende maanden nietig te verklaren op grond van de in het verzoekschrift uiteengezette redenen;
- de Commissie te veroordelen tot betaling van de verschuldigde extra bedragen, vermeerderd met 8 % interesten vanaf de respectieve vervaldatum;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-238/95, F. Mongelli/Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Beroep, op 22 december 1995 ingesteld door V. Sadini tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-241/95)

(96/C 64/43)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 december 1995 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door V. Sadini, voormalig ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Segrate (Milaan), vertegenwoordigd door G. Marchesini, advocaat bij de Corte di Cassazione della Repubblica Italiana, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, Rue Mathias Hardt 8-10.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- verzoekers pensioenafrekening voor januari 1995 en de daaropvolgende maanden nietig te verklaren op grond van de in het verzoekschrift uiteengezette redenen;
- de Commissie te veroordelen tot betaling van de verschuldigde extra bedragen, vermeerderd met 8 % interesten vanaf de respectieve vervaldatum;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-238/95, F. Mongelli/Commissie van de Europese Gemeenschappen.

**Beroep, op 22 december 1995 ingesteld door L. Tinelli tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen
(Zaak T-242/95)
(96/C 64/44)**

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 december 1995 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door L. Tinelli, voormalig ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Rome, vertegenwoordigd door G. Marchesini, advocaat bij de Corte di Cassazione della Repubblica Italiana, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, Rue Mathias Hardt 8-10.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- verzoekers pensioenaftrekking voor januari 1995 en de daaropvolgende maanden nietig te verklaren op grond van de in het verzoekschrift uiteengezette redenen;
- de Commissie te veroordelen tot betaling van de verschuldigde extra bedragen, vermeerderd met 8 % interessen vanaf de respectieve vervaldatum;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-238/95, F. Mongelli/Commissie van de Europese Gemeenschappen.

**Beroep, op 2 januari 1996 ingesteld door de burgerlijke
maatschappij B. Böcker-Lensing en L. Schulze-Beiering
tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de
Europese Gemeenschappen**

**(Zaak T-1/96)
(96/C 64/45)**

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 2 januari 1996 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door de burgerlijke maatschappij B. Böcker-Lensing en L. Schulze-Beiering, te Borken, vertegenwoordigd door B. Meisterernst, M. Düsing, D. Manstetten en F. Schulze, advocaten te Münster, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Dupong c.s., advocaten aldaar, Rue des Bains 14a.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

1. verweerders hoofdelijk te veroordelen tot betaling van een SLOM-II-vergoeding aan verzoekster voor de

periode van 2 april 1984 tot 13 juni 1991 ten bedrage van DM 118 436,52, met rente ad 8 % vanaf 19 mei 1992, en hen hoofdelijk in de kosten van het geding en in de expertisekosten ad DM 1 961,90 te verwijzen;

2. de behandeling van de zaak te schorsen.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T 20/94.

**Beroep, op 3 januari 1996 ingesteld door Neue Maxhütte
Stahlwerke GmbH tegen Commissie van de Europese
Gemeenschappen
(Zaak T-2/96)
(96/C 64/46)**

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 3 januari 1996 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH, gevestigd te Sulzbach-Rosenberg (Bondsrepubliek Duitsland), vertegenwoordigd door R. M. Bierwagen, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van V. Elvinger, advocaat aldaar, Rue d'Eich 31.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 18 oktober 1995 nietig te verklaren, voor zover zij betrekking heeft op verzoekster;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, de ijzer- en staalonderneming Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH te Sulzbach-Rosenberg, waaraan een door de Commissie als steunmaatregel aangemerkte lening is verstrekt, betoogt dat met de bestreden beschikking wezenlijke vormvoorschriften en procedurele beginselen zijn geschonden.

De bevindingen in de beschikking, betreffende de feitelijke kenmerken van de vermeende steun, zijn niet relevant en ontoereikend.

De beide procedures betreffende de privatisering van de Neue Maxhütte en de toekenning van de lening zijn materieel verknocht, omdat de toekenning van de lening een van de middelen is waarmee wordt geprobeerd de privatisering succesvol af te wikkelen. Doordat de Commissie twee procedures heeft ingeleid en niet met elkaar heeft gevoegd, heeft zij kunstmatig twee samenhangende casusposities gesplitst. De beschikking moet wegens deze onrechtmatige splitsing van procedures nietig worden verklaard.

In artikel 2 van de beschikking wordt verlangd dat de vermeende steun wordt teruggevorderd van de betrokken onderneming. Zoals reeds hiervoor verklaard bestaat er tussen de beide procedures een onlosmakelijk verband. Bij een gerechtelijke beslissing ten gunste van het privatiseringsconcept zouden de verstrekte leningen worden verrekend en zou de tweede procedure zonder voorwerp raken. In deze situatie is verzoekster gedwongen, op te komen tegen de beschikking van de Commissie van 18 oktober 1995. Om verzoekster een effectieve rechtsbescherming te bieden, had het onderzoek dan wel de in artikel 2 vervatte verplichting tot terugbetaling moeten worden opgeschort tot de beslissing van de rechter over de privatisering.

De Commissie heeft verzoekster niet correct gehoord alvorens haar beschikking te geven: zij heeft haar niet de opmerkingen van verzoeksters concurrent voor commentaar toegezonden.

De toegekende leningen zijn geen steunmaatregel in de zin van artikel 4, onder c), van het EGKS-Verdrag. Dit blijkt feitelijk reeds daaruit, dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de feitelijke omstandigheden naar aanleiding waarvan Beieren de lening heeft verstrekt. Juridisch is slechts sprake van een steunmaatregel, wanneer een particulier investeerder in een vergelijkbare situatie niet een vergelijkbare lening had verstrekt. Aan deze juridische voorwaarde is niet voldaan.

Beroep, op 10 januari 1996 ingesteld door R. Haas en vier andere verzoekers tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-3/96)

(96/C 64/47)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 januari 1996 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door R. Haas, H.-W. Schmidt, S. Schweikle, A. Veith en H. Wohlfeil, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door G. Vandersanden en L. Levi, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, Rue Glesener 1.

Verzoekers concluderen dat het Gerecht behage:

- de Commissie te veroordelen tot betaling van aanvullend salaris ten gevolge van de inaanmerkingneming, vanaf 1 oktober 1990, van de aanpassingscoëfficiënt voor Duitsland met Berlijn als referentie, voor de periode van 1 oktober 1990 tot en met 31 december 1994, betreffende het gedeelte van hun salaris dat in Duitse Mark is overgedragen;
- de Commissie te veroordelen tot betaling van verwijlinteressen over het aanvullend salaris voor de periode van 1 oktober 1990 tot en met 31 december 1994, berekend op de voet van 10 % per jaar;
- voor zoveel als nodig, nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 9 maart 1995 tot afwijzing van hun verzoek, alsmede nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 4 oktober 1995 tot afwijzing van hun klacht;
- verweerster in alle kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekers, ambtenaren van de Commissie te Luxemburg, zetten uiteen, dat zij overeenkomstig het hun in bijlage VII bij het Ambtenarenstatuut verleende recht een gedeelte van hun salaris in Duitse Mark hebben doen overmaken. Krachtens artikel 17, lid 3, van bijlage VII is op de overgedragen bedragen een coëfficiënt toegepast, verkregen door deling van de aanpassingscoëfficiënt voor Duitsland door de aanpassingscoëfficiënt voor Luxemburg. Tot 1 juli 1994, de datum van inwerkingtreding van Verordening (EGKS, EG, Euratom) nr. 3161/94 van de Raad van 19 december 1994 houdende aanpassing, met ingang van 1 juli 1994, van de bezoldigingen en de pensioenen van de ambtenaren en andere personeelsleden der Europese Gemeenschappen alsmede van de aanpassingscoëfficiënten welke van toepassing zijn op deze bezoldigingen en pensioenen (PB 1994, L 335, blz. 1), is aanpassingscoëfficiënt voor Duitsland vastgesteld gebleven met Bonn als referentie, terwijl op 3 oktober 1990 Berlijn hoofdstad van Duitsland was geworden. Verzoekers stellen, dat zij recht op aanvullend salaris hebben ten gevolge van de inaanmerkingneming van de aanpassingscoëfficiënt voor Duitsland berekend met Berlijn als referentie, en dat voor de gedeelten van hun salaris die sedert 1 oktober 1990 naar Duitsland zijn overgedragen. Niettemin zijn hun verzoeken in die zin door de Commissie afgewezen.

Volgens verzoekers is die weigering om te beginnen in strijd met de artikelen 63 en 65 bis van het Ambtenarenstatuut en met bijlage XI bij het Statuut. Krachtens die bepalingen moet de aanpassingscoëfficiënt voor elke Lid-Staat immers worden vastgesteld in verhouding tot de kosten van levensonderhoud in de hoofdstad, en sedert 3 oktober 1990 is Berlijn de hoofdstad van Duitsland. Verzoekers betogen, dat de Commissie niet een verordening mocht toepassen waarin de aanpassingscoëfficiënt niet met terugwerkende kracht tot 1 oktober 1990 met Berlijn als referentie was berekend, doch dat zij voor de sedert 3 oktober 1990 overgedragen salarisgedeelten een nieuwe coëfficiënt moest berekenen en hun het verschil betalen.

Voots stellen zij, dat de Commissie niet het noodzakelijke gevolg heeft gegeven aan de arresten in de zaken T-64/92 en T-536/93, waarin het Gerecht de onwettigheid heeft vast-

gesteld van de aanpassingsverordeningen waarin na 3 oktober 1990 voor Duitsland een aanpassingscoëfficiënt in verhouding tot de kosten van levensonderhoud te Bonn was bepaald, doordat zij bij de toepassing van Verordening (EGKS, EG, Euratom) nr. 3161/94 de vastgestelde onwettigheid slechts vanaf 1 juli 1994 heeft gecorrigeerd.

Bovendien beroepen vzoekers zich onder meer op schending van het beginsel van gelijke behandeling, daar zij vanaf 1 oktober 1990 niet dezelfde koopkracht hebben genoten als de andere ambtenaren en personeelsleden die niet een gedeelte van hun salaris naar Duitsland hebben overgedragen.

Ten slotte stellen zij, dat de Commissie heeft nagelaten ervoor te zorgen, dat de aanpassingscoëfficiënt voor Duitsland in overeenstemming met het Statuut met Berlijn als referentie werd vastgesteld, waardoor zij haar zorgplicht jegens haar ambtenaren niet is nagekomen. Evenmin heeft zij een beroep tot nietigverklaring van de betrokken verordening ingesteld, ondanks het feit dat deze kennelijk onwettig was; zij is dus tekort geschoten in haar taak van toezicht op de naleving van het Gemeenschapsrecht, welke taak eveneens tot de zorgplicht behoort, wanneer de onwettige bepaling van afgeleid recht tot ambtenaren en personeelsleden is gericht.

Doorhaling van zaak T-276/94⁽¹⁾

(96/C 64/48)

(Procestaal: Frans)

De president van de Derde kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 23 januari 1996 de doorhaling in het register gelast van zaak T-276/94: A. Buick tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

⁽¹⁾ PB nr. C 304 van 29. 10. 1994.

Doorhaling van zaak T-84/95⁽¹⁾

(96/C 64/49)

(Procestaal: Frans)

De president van de Eerste kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 12 januari 1996 de doorhaling in het register gelast van zaak T-84/95: R. Bébin tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

⁽¹⁾ PB nr. C 208 van 12. 8. 1995.

Doorhaling van zaak T-138/95⁽¹⁾

(96/C 64/50)

(Procestaal: Duits)

De president van de Eerste kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 16 januari 1996 de doorhaling in het register gelast van zaak T 138/95: F. Engelking tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen.

⁽¹⁾ PB nr. C 208 van 12. 8. 1995.

Doorhaling van zaak T-213/95 R

(96/C 64/51)

(Procestaal: Nederlands)

De president van de Eerste kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 24 januari 1996 de doorhaling in het register gelast van zaak T-213/95 R: Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.